

ANUL VI.— No. 1.

Regulan Legi Part. June

IANUARIE 1925.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte:

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, Prof. I. DRAGOMIR, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. METIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, PETRU POPOVICI, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SAULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SCUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU,
A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. . . cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânătoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Încălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița“

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnică, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbate, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotage
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și păaturi ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

„HUBERTUS” F.W. PETRI & FII Alba-Iulia

— Sucursala București —

EN GROS: Splaiul Kogălniceanu No. 35 ————— EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hotel

————— PENTRU BRANȘA: —————

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM ARTINO-FOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TAIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebuintate aparate fotografice.

DE VÂNATOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHETE pentru VÂNĂTORI și originalele GOELSER.

Complet asortiment cu cele mai uzitate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprire.

Diverse APARATE de PROECȚIUNE. APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORY” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA.

CELEBRELE CARTUȘE

ORIGINALE ROTTWEIL

„WEIDMANNNSHEIL”

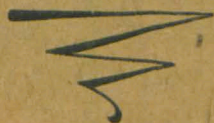
SE GĂSESC NUMAI LA „UNIUNE”

INCĂRCATE, FĂRĂ ALICE . . . LEI 6.50 BUC.

INCĂRCATE COMPLECT, NEGRE „ 7.50 „

INCĂRCATE COMPLECT, ROȘII . „ 8.— „

N'a mai rămas decât calibrul 16.

De vânzare *Armă Mannlicher—Schönauer*

— Cal. 9,5 împreună cu 200 cartușe —

Prevăzută cu lunetă Kahles 4 X.

Tir de o precizie extraordinară.

— Prețul după învoială —

A se adresa la revistă.

Anunț

Vânătorul Schappert, cu domiciliul la Principele G. Valentin Bibescu, com. Mogoșoaia, caută un loc pentru fiul său, ca:

— Paznic și Vânător —

la o proprietate particulară.

A se adresa: Str. Robert de Flers No. 6. Loco.

DE VÂNZARE

Mannlicher - Schönauer
cal. 8^m/m nou

Prețul 6.000 Lei

Express 450, Francotte-Liège cu cocoașe.

Pețul 120.00 Lei

A SE ADRESA LA D-L FLORIAN, MAGAZINUL
TRIPCOVICI, SUB HOTEL SPLENDID

ANUNȚ

Caut spre
cumpărare,
cartușe de alamă
calibru 12, lungime 70-75^m/m,
noi sau uzate. A
se adresa la
Revistă.

Loc rezervat pentru reclame

Loc rezervat pentru reclame.

CIRCULARĂ

CĂTRE TOȚI MEMBRII „UNIUNEI“

Se aduce la cunoștința tuturor membrilor „Uniunii“ că stema oficială a corporației noastre a fost în fine definitiv stabilită. Astfel, odată cu începerea noului an de activitate al societății noastre s'a hotărât și crearea unei legitimațiuni pentru toți vânătorii cari fac parte din Uniune.

Spre deosebire de alte societăți sau corporații, legitimarea membrilor Uniunii nu se va produce printr'o carte de identitate obișnuită, care n'ar face decât să înmulțească numărul și așa destul de mare al diverselor cartoane și hârtii, pe care vânătorul nostru este nevoit a le purta astăzi pretutindeni cu dânsul. Uniunea noastră, ca titulară a atâtor avantaje prezente și mai ales viitoare, (unele asigurate chiar prin lege) în scop de a le transmite în mod distinctiv și asupra fiecărui din membrii ei, a hotărât ca în loc de carte de membru, vânătorii încorporați în Uniune să primească odată pentru totdeauna stema ei, sub formă de emblemă, pe care o vor purta-o în mod obligatoriu și vizibil la vânătoare cât și la orice manifestare ocazională a calității lor.

Această emblemă, ocrotită prin lege, este rezervată exclusiv membrilor Uniunii și va purta fiecare bucată gravată în dos numărul de ordine respectiv al fiecărui membru, servindu-i astfel și de legitimație. Procurarea și eliberarea acestor embleme se va face de birourile Uniunii în schimbul unei declarații, prin care primitorul se obligă să nu poarte această stemă, decât atâta timp cât este membru al Uniunii și să o restituie imediat ce încetează de a mai figura în controalele Uniunii. În caz de deces, succesorii săi vor predă imediat stema și vor primi în schimb declarația titularului înapoi. În ambele cazuri stema și numărul matricol vor fi anulate.

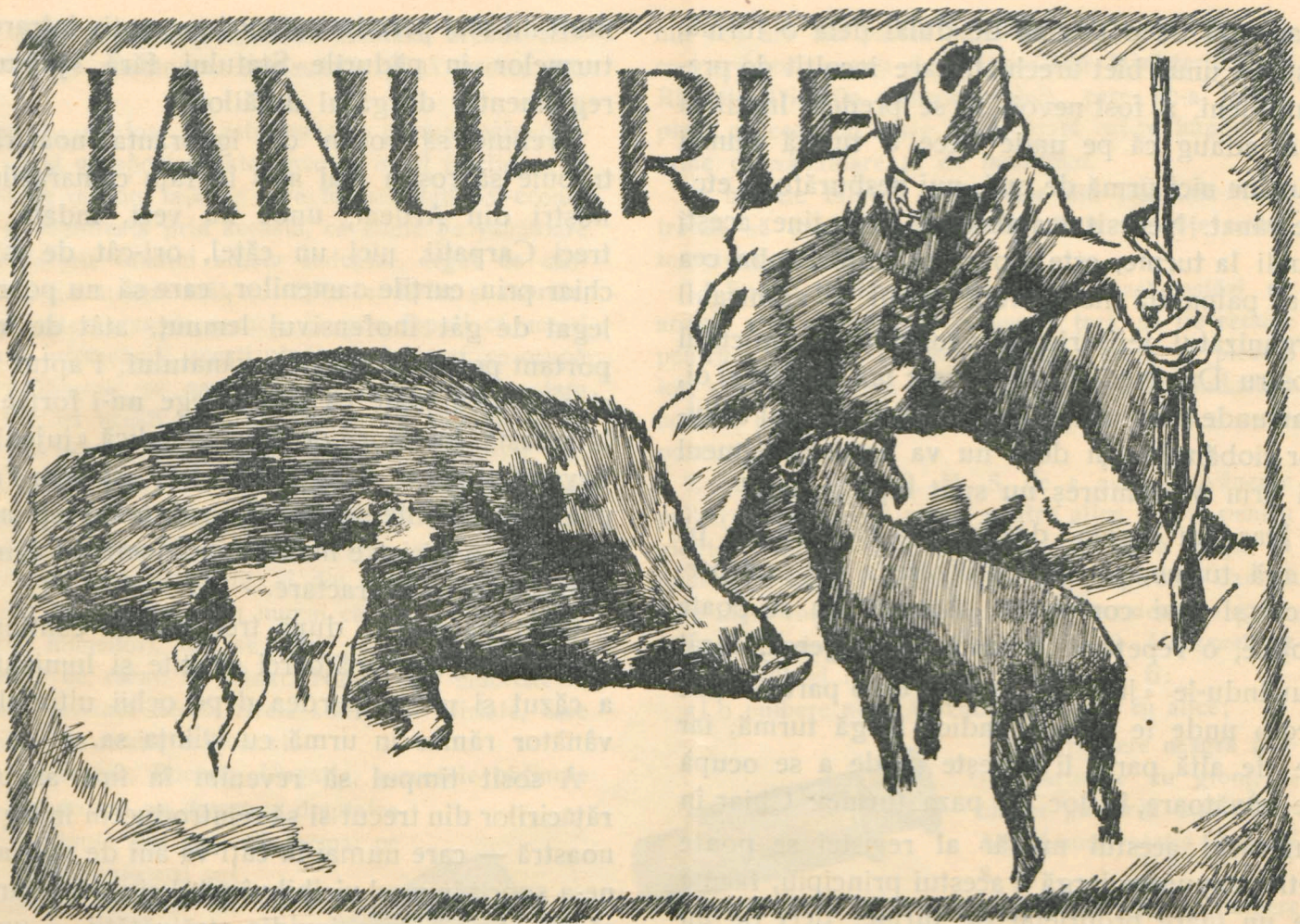
Orice abuz va atrage după sine excluderea membrului respectiv din Uniune.

Emblema -- un adevărat obiect de artă -- este creațiunea cunoscutului artist-medalist C. Krivescu și este executată de marea casă Bertrand, din Paris.

Prețul fiecărei embleme, în cutia ei, este de 200 Lei și va fi expediată fiecărui membru la reședință, îndată ce ne va sosi din străinătate.

Pentru mai marea ușurință a abonaților noștri, această sumă de 200 Lei va fi încasată dela membrii Uniunii odată cu numărul de Martie al „Revistei Vânătorilor“, care va fi prin urmare expediat contra ramburs, ca și prezentul număr.

Refuzul rambursului va fi considerat ca o retragere din Uniune.

A sosit timpul!...

de C. G. Alexianu

Când a fost redactată actuala «Lege pentru ocrotirea vânatului și reglementarea vânătoarei», prima lege modernă de vânătoare în România, legiuitorul ei — care de altfel nu făcea decât să introducă ceea ce învățase și văzuse că se practică cu succes de ani de zile în țările de o civilizație superioară, dar cu similare condițiuni cinegetice — a avut grije să introducă o dispozițiune fundamentală pentru ocrotirea vânatului și îndelung experimentată aiurea: «jujeul la câini».

S'au găsit din nefericire printre vânătorii din vechiul Regat elemente destul de nepregătite, cari au combătut acest dispozitiv nou pentru ei, pentru că nu-l mai văzuse niciodată, iar un senator — uita-i-aș numele — n'a avut astâmpăr până n'a suprimat această dispoziție, când a fost prezentată legea în Senat.

Și totuși!... Ce importanță capitală are acest bețișor legat de zgardă și atârând la nivelul genunchiului câinelui, pentru a-l împiedeca de a gonî vânatul pe câmp sau prin pă-

sure! Cine din noi n'a avut ocazia să vadă hoinărind peste câmpuri, cu coastele supte, flămânzi și cu botul scotocind cu amănunțime terenul, în căutarea unei hrane pe care n'o găsesc acasă, câinii cari mișună pretutindeni? Nu e câmpie în vechiul Regat, pe care să nu zărim de departe câte o astfel de haimana, din primăvară până în iarnă, în continu, devorând fără alegere orice-i cade sub colți.

Inutil să insistăm asupra marilor ravagii pe cari acești omnivori le fac în rândurile bietului nostru vânat, mai ales primăvara. Citeam zilele trecute într'o revistă de vânătoare germană, că un paznic a găsit în stomacul unui câine hoinar ucis de dânsul, rămășițele a nu mai puțin decât opt pui de iepure....

Dar ravagiile dulăilor dela turme, care se află în continu pe câmp sau în pădure, deci veșnic ademeniți de a întrerupe monotonia pastorală printr'o mică vânătoare după iepuri! Mai acum câți-va ani, în Dobrogea, am avut ocazia să asist la o vânătoare sistematică or-

ganizată de o duzină de dulăi dela o turmă, asupra unui biet urechiat, care încolțit de pretutindeni, a fost nevoit să se predea. Inutil să mai adaug că pe unde trece o turmă numai rămâne nici urmă de ouă, pui nesburători, etc., de vânat. Necesitatea absolută de a ține acești dulăi la turme, este o pură poveste. Proba cea mai palpabilă ne-o oferă vastul și admirabil organizatul teritoriu de vânătoare al amicului nostru Dr. Nedici, unde pasc mii de vite și oi, dar unde este cu strictețe interzis accesul câinilor ciobănești. Și doar nu va pretinde nimeni că prin Maramureș nu sunt lupi și urși!

Dar nu cerem desființarea dulăilor de pe lângă turme, cerem o utilizare a lor mai perfectă și mai complectă. Aceasta nu se poate obține, o repetăm cu toată convingerea, decât punându-le «jujeul», care pe de o parte îi ține acolo unde le e locul, adică lângă turmă, iar pe de altă parte îi oprește și de a se ocupa de vânătoare, în loc de paza turmei. Chiar în cuprinsul acestui număr al revistei se poate ceti o expunere largă a acestui principiu, făcută de un mare proprietar de turme, deci de un competent. Cât de nesăbuită a fost ostracizarea «jujeului» din legea de vânătoare, o dovedește deciziunea Ministerului de Domenii, care de

mult nu mai permite sub nici un motiv intrarea turmelor în pădurile Statului fără «jujeul» reglementar de gâtul dulăilor.

Trebuie să roșim de ignoranța noastră; trebuie să roșim mai ales în fața camarazilor noștri din Ardeal, unde nu vezi, îndată ce treci Carpații, nici un cățel, ori-cât de mic, chiar prin curțile oamenilor, care să nu poarte legat de gât inofensivul lemnuț, atât de important pentru înmulțirea vânatului. Faptul că și astăzi, cu toate că nici o lege nu-i forțează la aceasta, locuitorii de dincolo aplică «jujeul», devenit popular, la toți câinii lor, așa cum l'au pomenit dinainte de războiu, sub toate regimurile, este o biciuire mută a indolenței și ignoranței noastre refractare.

Cred că astăzi, după trei ani de continuă propovăduire a vânătoarei cinstitute și luminate, a căzut și ultima perdea depe ochii ultimului vânător rămas în urmă cu știința sa.

A sosit timpul să revenim în fine asupra rătăcirilor din trecut și să reintroducem în legea noastră — care numai în câți-va ani de aplicare ne-a sporit în mod vizibil vânatul și a avut darul să ne atragă chiar invidia străinătății — unul din factorii ei cei mai de valoare pentru sporirea vânatului în Țara Românească: «jujeul» la câini.

Puști, expresuri, drillingi, pentru vânătorii noștri

de Căp. Schneider-Snyder Roland

În străduințele „Uniunii” intră și misiunea de a procura vânătorilor din România-Mare arme și munițiuni, solicitându-le pe care societatea noastră trebuie să o aplice mai ales față de acea categorie de vânători, pentru cari actualele prețuri cu cari se vând armele și munițiunile la noi în țară, fac imposibilă orice achizițiune, dar care categorie a manifestat în schimb întotdeauna cel mai viu interes pentru ocrotirea, sporirea și paza vânatului, precum și pentru corecta practicare a vânătoarei.

Această categorie este inteligenta clasă de mijloc, și anume se îndreaptă solicitându-le noastră către aceia cari, din cauza unui salariu fix și a unui venit

modest, din cauza arenzilor enorme a teritoriilor de vânătoare, a prețurilor de speculă pentru arme și munițiuni, sunt ținuți din ce în ce mai departe de exercițiul vânătoarei, de oarece situația lor materială nu le permite cheltuielile necesitate de exercitarea acestei pasiuni.

Clasei de mijloc inteligente și cititoare îi este închisă până și posibilitatea procurării cărților de seamă de literatură cinegetică, căci costă astăzi o astfel de carte germană sau engleză 400—800 Lei! Cum poate așa dar să-și permită un magistrat, funcționar, ofițer, plătit cu salariu fix, toate aceste cheltuieli: procurarea armelor, munițiilor, echipamen-

tului de vânătoare, menținerea acestuia, arenda teritoriului de vânătoare, deplasările până acolo, etc. etc?!

Vânătoarea doar nu este numai o pasiune aristocratică, ci și un sport sănătos pentru omul inteligent al clasei de mijloc, față de care folosul național-economic se manifestă prin aceasta, că zilele de vânătoare refac forțele omului acesta sedentar, legat de cancelarie, și-i mențin atât calitățile lui fizice și morale, cât și puterea sa de muncă. Și prin faptul că acești oameni intelectuali, acești vânători cărturari, se ocupă cu vânătoarea, se naște folosul enorm pentru țara noastră, că acești vânători vor ocroti vânatul și că printr'o practică corectă a vânătoarei, datorită lecturii, nu numai că vor menține contingentul de vânat, ci-l vor și sporî! În străinătate, societățile lor instalează fazanerii, cresc iepuri și potârniche, repopulează teritorii golite, și din această *muncă, rezultatul unei pasiuni*, nu numai că își câștigă pâinea diferiți muncitori, dar se aduc pe piață importante cantități de carne de vânat. Nimic mai elocvent în această privință decât cifrele statistice oficiale, care se ridică la multe milioane!

În Germania, Boemia, Ungaria, succesele obținute timp de decenii ne dovedesc dreptatea celor susținute mai sus. Și tocmai pe baza celor spuse mai sus trebuie să afirmăm că *vânătoarea se poate democratiza, însă nu proletariza*. Dreptul de a vâna se cade să fie în mâna clasei de mijloc culte, care știe să ție proporția

între producția și uciderea vânatului, având grije ca balanța să fie întotdeauna favorabilă sporirii lui. Doar puține țări există, cari să aibă teritorii de vânat așa de admirabile ca noi, fie că le privim din punct de vedere al vânatului existent, fie din punct de vedere al posibilităților de a-l cultiva.

Am repetat de atâtea ori, că această clasă mijlocie cultă trebuie să fie ajutată în îndeplinirea înaltei ei datorii, atât din partea „Uniunii“, cât și din partea ministerelor respective. *Trebue să li se dea, nu să li se iă mijloacele!*

„Uniunea“, ce e drept, face tot ce-i stă în putință ca prin procedee altruiste—d. ex. procurarea armelor și munițiilor cu prețuri de en-gros și vinderea lor la membri, fără beneficiu, numai cu adăugirea cheltuelilor de transport și vamă — să le ofere pe preț mic aceste arme și munițiuni de primul rang, cum nu și le pot procura din comerț.

Trebue să menționez însă că „Uniunea“ în această străduință dezinteresată nu se poate lipsi de sprijinul ce-l are din partea ministerelor.

Trebue să aducem tributul nostru de recunoștință Ministerului de Război (Direcția Armamentului), care ne-a întâmpinat cu cea mai mare bună-voință ori-ce import de arme de vânătoare și de munițiuni.

În numele tuturor vânătorilor din România-Mare, trebue să exprimăm Ministerului de Finanțe următoarele doleanțe:

1. Enorme taxele vamale care apasă astăzi pe armele și munițiile introduse în țară, să fie reduse pentru „Uniune“ cu 50%, pentru arme și piesele lor, și — atâta timp cât nu vom avea și noi industria noastră proprie — cu 75% pentru munițiuni și componenții lor.

2. Să aibe grije R. M. S. de a avea de vânzare pulbere fără fum nu numai pentru alice, dar și pentru glonte. Prin asortimentul actual ce oferă Regia în pulberi de vânat ea dă dovadă ce e drept de o oare-și care bună voință, totuși, spre o mai nemerită alegere a lor, ar fi de dorit ca ea să întrebe și „Uniunea“ ce anume pulberi ne trebuiesc. Acestea ar fi:

a) o pulbere neagră pentru cartușele cu alice;

b) o pulbere neagră pentru cartușele cu glonț, și anume pulberea zisă *Nassbrand*, numerotația austriacă 8. II.

c) o pulbere fără fum granulată, pentru cartușele cu alice, aptă pentru a fi încărcată de vânător singur. Acestea ar fi: *Schultze* engl., *E. C.* „*Fazan*“ germ.

d) o pulbere fără fum pentru cartușe cu glonț de calibrul mare; nemerită ar fi, pentru gloanțe de plumb și cu cămașe de aramă, pulberea *Hasloch verde*.

e) pentru calibrele 6,5—10,75 mm. pulberea *Rotweil Nr. 5* (vechea 1550).

f) pentru calibrul 8—9 mm. pulberea fără fum germană în lamele Nr. 1910.

În Germania aceste pulberi sunt scutite de impozitul de lux!

Nu văd prin urmare de ce nu ne-ar fi vândute și nouă în aceleași condițiuni!

Desigur nu trebue să cerem ca toate debitele să aibe în depozit aceste feluri de pulberi, ci ar trebui să le găsim la o centrală în București, poate chiar la „Uniune“.

Cu aceste feluri de pulberi ar fi împlinite cu prisosință toate cerințele noastre!

Trec acum la arme. „Uniunea“ a luat contact cu cele mai însemnate fabrici de arme germane, care oferă cele mai depline garanții, și cele mai scăzute

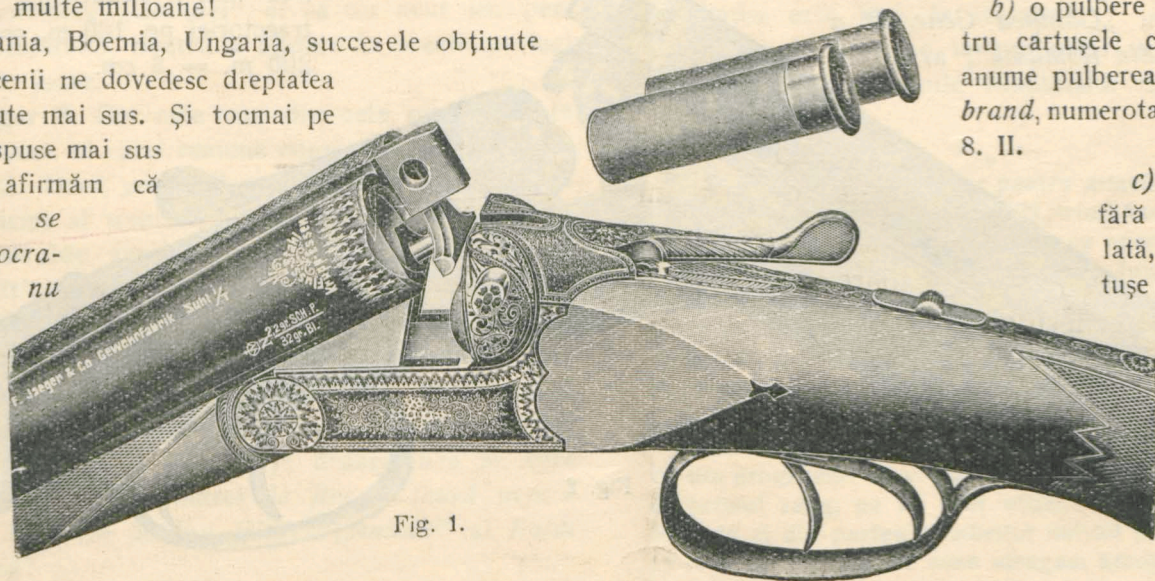

Fig. 1.

prețuri de en-gros, și s'a decis să aducă pentru amatori următoarele arme:

Pușcă de alicé :

Cal. 12 sau 16, hammerless, cu ejector și închizător sistem Simson-Jaeger, care se poate vedea din alăturatul clișeu. La acest sistem de zăvor cârligele și prelungirea șinei de la țevi, în care prinde zăvorul transversal Greener, sunt lucrate dintr'o bucată cu țevile și oferă cea mai mare siguranță posibilă și soliditate, chiar întrebuițându-se continu muniții cu cele mai grele încărcături fără fum. Aceste arme sunt lucrate din cel mai fin oțel Krupp, dispensate de ori-ce fel de ornamentație, care nu face decât să scumpească arma fără nici un folos, toate părțile metalice brumate în negru lucios, cu sau fără piedică automată, țeava din stânga choke, dreapta lisă. Paturile sunt după măsurile normale englezești, cari s'au dovedit că plac cel mai mult majorității vânătorilor și că se potrivesc cel mai bine pentru tirul de alicé.

În execuția aceasta îngrijită, descrisă mai sus, aceste puști vor fi construite special pentru „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“, având un

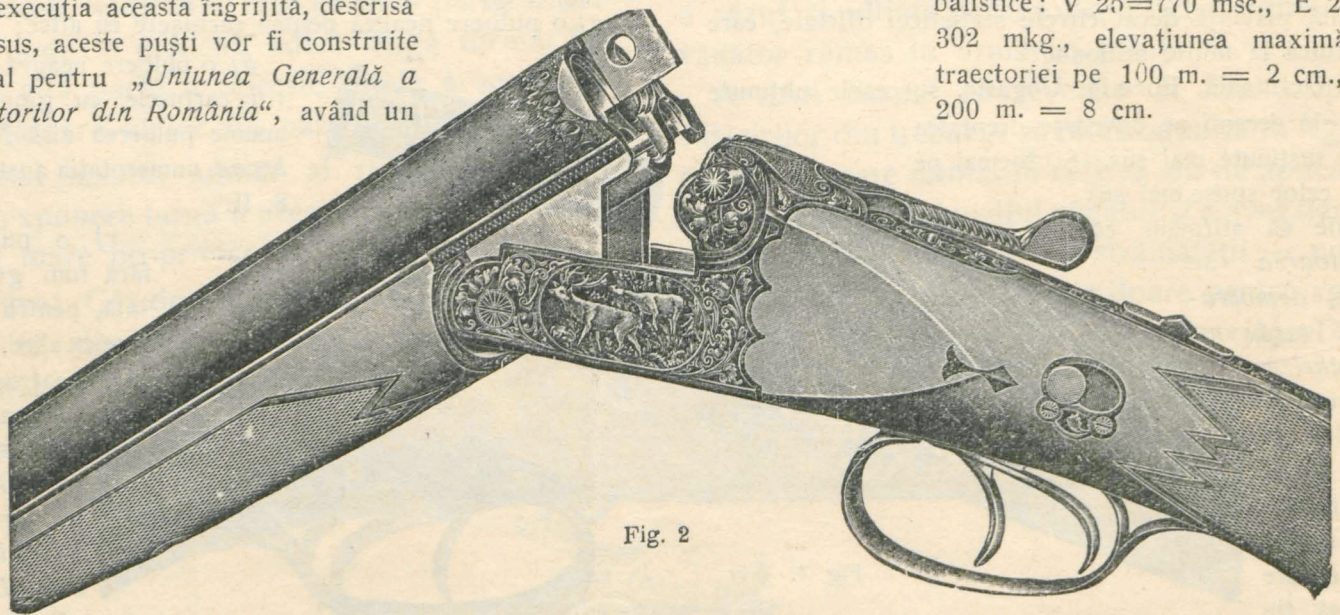

Fig. 2

tir excelent garantat după normele standului de la Neumannswalde și vor costă numai 93 Mărci aur bucata. Vezi Fig. 1.

Express cu două țevi :

În același sistem de închizător care este grozav de puternic, același oțel, același lucru, destinat pentru cele mai grele încărcături cu pulbere fără fum, primul trăgaci (dreapta) prevăzut cu „stecher“, patul pistol și cu grumaz după măsurile normale engleze pentru expresuri, fără ejector, viza potrivită și încercată la distanța de 100 metri (la goană aceasta este distanța maximă la care se trage). Prețul numai 280 Mărci aur. Cu ejector prețul se majorează cu încă 50 Mărci. ¹⁾

Aceste expresuri se vor comanda numai pentru următoarele munițiuni, care satisfac, după datele balistice moderne, cele mai mari pretențiuni:

a) Cal. 9,3 mm., așa zisul cartuș 474 A, încărcat

cu 3,5 g. pulbere fără fum Rottweil Nr. 5 și cu un proiectil blindat de 19 gr. Date balistice: V 25=680 msc., E 25=438 mkg., elevațiunea maximă a traectoriei pe 100 m.=3 cm., pe 200 m. = 14 cm. Acest cartuș este cel mai puternic model pentru vânatul european și archisuficient pentru cel mai mare vânat dela noi din țară.

b) Cal. 8 mm., cartușul zis 88/8, încărcat cu 2,75 g. pulbere fără fum Rottweil Nr. 5 și cu un proiectil expansiv blindat de 14,7 g. Date balistice: V25=650 msc., E 25=317 mkg., elevațiunea maximă a traectoriei pe 100 m. = 3¹/₂ cm., pe 200 m. 15 cm.

Acest cartuș este potrivit pentru ori-ce vânat dela noi din țară, dela căprior până la urs, având o razanță suficientă chiar pentru caprele negre.

Cine dorește să întrebuițeze însă acest express în mod special pentru distanțe mari, n'are decât să întrebuițeze același cartuș de mai sus însă cu următoarea încărcătură: 3,2 g. pulbere Rottweil Nr. 5 și un proiectil semi-blindat în greutate de 10 gr. Date

balistice: V 25=770 msc., E 25=302 mkg., elevațiunea maximă a traectoriei pe 100 m. = 2 cm., pe 200 m. = 8 cm.

Lunete de orice mărime și marcă se socotesc pe prețul fabricii. Montarea unei lunete costă c. a. 30 Mărci.

Drilling :

În ce privește procurarea unui drilling modern și pe cât de impecabil tot atât de efin, am relatat deja în „Revista Vânătorilor“ No. 50 din anul trecut. Astăzi ve.n.in numai să complectăm cele scrise, adăugând mențiunea că „Uniunea“ se însărcinează de a procura membrilor ei acest drilling și în formă de hammerless (fără cocoase). Acest drilling are același sistem de închizător puternic, apt pentru cele mai grele încărcături, este prevăzut cu cătare de argint, viză fixă sau de lăsat în jos, după dorință, piedică de siguranță Greener la stânga. Toate trei focurile se armează odată sau glonte se armează separat printr'un buton plasat pe gâtul patului, după dorința amatorului. Avantajul acestui din urmă sistem constă în faptul că țeava de glonț se poate arma sau de-

șarmă, după dorință sau necesitate. Acest din urmă sistem se poate combina și cu dispozitivul de a avea viza automată. Adică în momentul când apeși pe buton se armează țeava de glonț și se ridică în acelaș timp și viza.

Acest drilling hammerless, pentru unul din cele 2 feluri de glonte descrise mai sus la expressuri sau cel din R. V. Nr. 50, costă: fără armare separată a țevei de glonț prețul modest de 280 Mărci; cu armare separată și viză automată 375 Mărci.

Acești drillingi sunt toți prevăzuți cu „stecher“ la trăgaciul dinții care servește și pentru glonț, pat pistol cu grumaz după măsurile normale engleze pentru expressuri, lipsiți de orice gravură inutilă și costisitoare, brunați la luciu, special lucrați în această execuție pentru „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“. Vezi Fig. 2.

Cele spuse relativ la lunete când am vorbit mai sus de expressuri, se referă și la acest drilling.

Toate armele descrise mai sus vor fi executate în modul cel mai îngrijit și din cele mai fine materiale și trebuie să menționăm aci, că a trebuit pusă în joc toată autoritatea „Uniunii“ și că au avut loc pertractări nesfârșite, pentru a ajunge la aceste prețuri extrem de joase.

F. Jaeger & Co. este una din cele mai repute case germane, al cărei renume cheazășuește o furnizare impecabilă. Dacă amatorii noștri doresc și un certificat oficial al unuia din standurile mondiale dela Neumannswalde sau Halensee, se adaugă la preț taxele într'adevăr minime fixate de aceste standuri.

În prețul de mai sus nu sunt cuprinse bine-înțeleș cereri speciale, cu excepția măsurilor individuale de pat de pușcă, pe care fie-care și le poate indica fără supliment de preț, (paturile anormale, strâmbe, etc. fac bine-înțeleș excepție); deasemenea se cere un supliment de 50 Mărci de fiecare țeavă pentru oțelurile speciale de lux Böhler „Antinit“ și Poldi „Anticorro“.

Aceste oțeluri sunt până la un punct refractare la rugină, însă sunt foarte scumpe și nu există un motiv serios pentru ca cumpărătorul să facă această cheltuială suplimentară.

Din cele expuse mai sus se poate vedeă că „Uniunea“ urmărește scopul de a procura vânătorilor noștri cari fac parte din „Uniune“ arme de vânătoare tipice și totuși selecte și elegante, lucrate din

cel dinții material, cu un tir impecabil, având paturile lucrate după măsurile individuale ale fie-căruia. Aceste arme se vor predă și cu numărul de cartușe dorit, pe prețul de cost, la care sumă de plată nu se va mai adăugă decât spezele de transport, vamă, manipulație etc. *Acest scop nu se poate atinge însă decât numai prin alegerea unei arme de un tip stabilit.*

Trebue să subliniem faptul că acest sistem de închizător Simson-Jaeger a fost încercat în amănunțime de către standul dela Neumannswalde și apreciat în chipul cel mai favorabil. Este un închizător special pentru încărcături puternice și de grele pretențiuni, dând cu toate acestea armei aspectul simplu al unui sistem obicinuït de dublu zăvor, sau triplu zăvor Greener. În practică sistemul acesta s'a dovedit a fi un închizător de primul rang, cea-ce a determinat „Uniunea“ să-l aleagă pentru armele ei.

„Uniunea“ va mai procura pentru membrii ei și carabine Mauser și Mannlicher-Schönauer de diverse calibre, precum și așa numitele „Büchsjlinter“ (o țeavă de alice și una de glonț), în privința cărora societatea este încă în tratative.

Cu armele descrise în prezentul articol, cred că am împlinit din nevoile vânătorilor noștri, pe cele mai urgente.

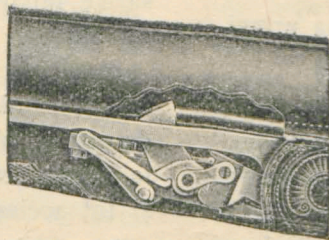
* * *

N. R. Inscrierea amatorilor pentru armele de mai sus se poate face până la 1 Martie 1925, trimițându-se pe adresa „Uniunii“ un buletin de comandă cu specificarea exactă a armei, a cantității de cartușe etc. întovărășit de un **cek de Mărci aur la ordinul „Uniunii“** în valoare de 50% din preț. Restul, plus cheltuelile de vamă transport, manipulație etc. se vor achita odata cu luarea în primire a armei, cea-ce echivalează cu un termen de c. a 3 luni pentru puștile de alice.

„Uniunea“ urmărește în mod exclusiv un scop altruist din programul ei, acela de a procura membrilor ei arme de primul rang, pe un preț eftin. Acest scop trebuie să excludă și din partea membrilor ast-fel aprovizionați orice idee de speculă. De acea atragem atenție cumpărătorilor că, în cazul când ne-ar ajunge la cunoștiință asemenea manipulații, rezultatul imediat ar fi excluderea imediată a culpabilului din „Uniune“ și publicarea numelui său în „Revista Vânătorilor“.

Armele executate după tipurile descrise mai sus, sunt fabricate special pentru „Uniune“ și poartă gravată pe șina de ochire, pe lângă numele fabricantului F. Jaeger & Co., și specificarea:

„Executată special pentru Uniunea Generală a Vânătorilor din România“.

Ejectorul sistem Jaeger.

Bietul cristei

— Schiță —

de George Scrioșteanu

săptămână întreagă plouase într'una. Căzuse o cantitate enormă de apă și râul „Vedea“, care seacă vara de nu mai vezi nici o picătură în albia lui, acum venise din mal până 'n mal și se revărsase peste câmpuri și în pădurile din apropierea orașului

R. Urlând furioase, apele amenințau orașul, căci se ridicase până la înălțimea digului apărător. În oraș panică mare! Fiecare se gândea cum să împiedice sinistrul și să-și salveze avutul. Dar, spre bucuria tuturor, zăgazurile și terasamentul puternic al liniei ferate au rezistat și apele neputând trece peste ele, s'au retras, lăsând în urma lor, băltoace mocirloase prin locurile mai joase și mături galbene și cleioase pretutindeni...

Când a început să plouă, ne bucuram și făceam tot felul de planuri cu amicul Cornică, bunul meu prieten și tovarăș nedespărțit de vânătoare, gândindu-ne la sitarii atât de mult așteptați, cari odată cu ploile acestea, trebuiau să pice și prin meleagurile noastre... De aceia, imediat ce ploile încetară și s'au retras și apele, mă și pomenii cu amicul Cornică:

— Dragul meu, pregătește-te! Măine mergem.

— Unde, Nene Cornică?!

— La sitari. Ce, ai uitat?

— Ba, nu... dar... e prea de vreme!... Ar fi bine să mai așteptăm.

— Nu mai așteptăm. Ți-o spun sigur că au venit. Sunt vânător bătrân și le cunosc eu viața lor...

— Totuși, n'ar fi rău dacă...

— Nici un dacă. Am hotărât! Măine dimineață trimet pe Tudorache să te ia.

— Pe Tudorache!? Vai de păcatele mele, cu telegarii lui rămânem pe drum, îi ridici în sus de coadă și-i ei la spinare...

— Fii serios și lasă glumele, că are cai bunice! Măine o să te sature de sitari. Mi-a spus și moș Marin Petrișor, păduraru, că 'n „Fotoaica“, aproape de drumul Sandului i-au sburat doi.

— Așaa! Ei, apoi dacă te-a asigurat și Moș Petrișor, atunci e sigur că... n'au venit. Ți-a minte de nu i-a rămas nici un dinte 'n gură!

— Ce are aface! Noi tot mergem; la urma urmei facem o plimbare și gata.

— A dracului plimbare!... Inotând poate?

— Ești îndărătnic și nu mai stau de vorbă cu tine. Scurt! Am aranjat! Măine dimineață vine Tudorache să te ia. La revedere, și pe mâine!

— La revedere, dar mâine cu siguranță pierdem vremea de geaba!

* * *

Se luminase de ziuă când mă deșteptă Tudorache.

Il cunoșteam de mult. Mi-a fost coleg în școalele primare. Înalt, slăbuț, blond, cu umeri încovoiați și osoși, din cari tâșnește drept în sus un gât subțire, lung și brăzdat de vine groase și umflate, pe care stă sprijinit un cap micuț și galben, ca o gutuie tomnatică. D-nu Tudorache 'e chirigiul nostru obișnuit și sentimental. Obicinuit, căci nu ne refuză niciodată, sentimental, pentru că fire de boem cum e, nu vrea să primească bani în ruptul capului. El vrea totul în natură: Vânat, când este, când nu... Răbdare și tutun! Caii: trei pisici lihnite, unul de un an și jumătate și ceilalți de câte doi. Grași, de le numeri coastele, căci ce-e drept, Tudorache nu este așa bogat și nu le prea dă mâncare multă. În schimb însă are suflet bun și le dă bice din sătul și astfel își face omul treaba cum poate. Ei, nu de altceva, dar de!... vorba ceia... Animalul ne pișcat, e trântor curat! Nici pe grăunțe nu i-a obișnuit, de frică să nu devină năvălași, de oarece calul e ca omul: „Când se îngrașe rău, se face al dracului!“

Pe urmă, sunt destul de tineri și n'au nevoie de grăunțe, că luptă cu puterea tinereții. Hei dar, uite așa cum sunt ei, tot au arat astă primăvară 10 pogoane și acum Tudorache a umplut hambarele cu bucate de pe urma lor. De aceia, i-a pus și el pe trai mai bun: le dă dovleci.

Dovleci de'i buni, de cari mănâncă și oamenii, așa că s'au mai îngrășat!?

Mă uit la ei: Niște bieți mânăzuleți. Când văd că mă apropii de căruță, câte trei întorc spre mine capetele lor scofălcite și mă privesc cu tristețe. Sunt trei umbre. Da, trei umbre plictisite că-și mai târăsc pe lume zile atât de amărâte, și când văd că mă urc în căruță, deodată, ca la o comandă, câte trei oftează prelung...

Ce dureros de trist!... Ce-o fi în sufletul lor și cât or suferi biețele animale cari nu pot vorbi, să-și spună păsul!... Tudorache însă nu înțelege și nu observă toate acestea și-i îndeamnă să meargă. Dar ei nu se mișcă, par înțepeniți locului. Atunci Tudorache se supără foc și înjură: Dii, gloabă! Dii, mâncav'ar lupii, luav'ăși pielea pe ciomag!... și repede le aplică cu o coderie uriașă câte-va lovituri strașnice.

Sub arsura loviturilor ce le-a încins trupul cu dungi de jăratec, bieții căluți se întind, dau în ham și încep să se miște, bălăngăindu-se și sprijinindu-se unul de altul.

Simt că mi-se strânge inima și o milă grozavă mă cuprinde. Și dacă nu m'ar roade patima, m'aș da jos și n'aș mai pleca... Dar, asta nu le-ar folosi la nimic, deoarece tot ai lui Tudorache vor rămâne și tot aceiași soartă-i va paște...

În strada X se urcă și Nenea Cornică. E foarte fericit și-și mângâie Gardonul.

— Nu-mi cunoști cățelu? E admirabil! Tăticu îl iubește mult, și acum de dimineață întâiu lui i-a dat

cafeluța cu lapte și o bucată de fripturică ca desert, să nu plece băiatu cu stomacul gol la vânatoare. Javra mârâe și vrea să-mi muște câinele. Il cert și-l dau la o parte.

— Nu te speria. Nu mușcă. E prea răzgâiat! De altfel o să-l învelesc cu pătura ca să nu răcească. Dimineața e cam răcoare.

— Bai e frig de-abinelea și o să ne plouă.

— Nu cred, tocmai fiind-că e răcoare. Șezi cu minte, băețasu lui Tăticu!

Băețasu mârâe și vrea să stea pe capră lângă Tudorache, care-l privește chiondărâș, se scarpină 'n cap, se întoarce spre cai, scuipă și strigă necăjit:

— Dii gloabă! Mâncați-ar pielea lupii!

Cu capetele plecate în pământ și îndurerăți că s'au mai urcat încă doi în spinarea lor, cei trei pornesc greoi, clătînându-se în hamurile cârpite cu sfori vechi și înădite cu bucăți de ștreanguri rupte. De abia se târâsc și duc cu sforțări uriașe fosila unui poștalion antic, hodorogit și cu roate scâlciate și drese nedibaci, cari scârție îngrozitor, jucând contra-danțul dela o parte la cealaltă a șoselei, ca un om beat care nu mai poate ține drumul. Osiile cântă a moarte, hodorogind fiarele rupte și bucelele sparte... A fost odată poștalion pricopsit... dar acum...

Mi-e milă de cele trei umbre. Mi-e milă și de bietul Tudorache. Ființe nevoiașe...

Numai de cățelu amicului n'am ce zice... E fericit! E răzgâiat!... Ce contrast izbitor între el și cele trei umbre! Și tot acelaș contrast și între foloasele ce dau fiecare...

De a'ceia, mi-e milă de căluții lui Tudorache, mi-e milă de mi-se rupe sufletul!

Și când mă gândesc că mai contribuesc și eu la durerea lor, îmi vine să sar jos din căruță și s'o iau la fugă...

— Nu mai spui nimic? Te-ai adâncit în gânduri! Ori socotești câți sitari o să ucizi?

— Eu? Da... Adică nu; Mă gândeam la... mi-e milă de căluții ăștia.

— Ei așa?! Știi că ești copil? Dece? Așa sunt ei, dar merg, merg al dracului. E, hei, de câteori m'au dus pe mine și erau și mai slabi!.....

— Daaaa?!!...

* * *

Țigănia e o pădure superbă. Cu dealuri frumoase, unde cresc stejari falnici și tufă roșie și cu văi largi, brăzdate de ape cristaline, formate numai din isvoare cari nu seacă nicio dată. Prin văi sunt deșisuri și mărăcinișuri splendide, cu vegetație bogată, unde nu poate străbate omul, ci numai câinele și lumina soarelui. Sub ele cresc din abundență păiușuri mari, cari constituiesc pe lângă hrană și adăposturi admirabile pentru vânat. Deși numai la 2—3 kilometri de orașul R., totuși, mi-aduc aminte, aci odinioară foia vântul și se făceau vânători celebre, la cari se ucideau numai la o singură bătae 150—160 epuri, nesocotind vulpile și alt vânat ocazional. E pădurea Statului și numără mii de pogoane și tot aci este și ocolul silvic. Dar noi ne îndreptăm astăzi

spre partea ei cea mai pitorească și cea mai bogată, numită „Ciubucu”, renumită în epuri și potârniși.

Valea Ciubucului e formată dintr'un găvan enorm, în care șerpuește ca un colan de argint, susurând încetișor, poetica apă a „Sbârcelezei”. De-oparte și de alta a *Sbârcelezei* se întind pe marginele pădurei admirabilele livezi ale *Ciubucului* și câmpuri splendide pentru cultura cerealelor, cari formează primăvara, cel mai minunat cuib pentru împuierea vânatului. Cu chiu, cu vai, mai în poștalion, mai pe jos, căluții lui Tudorache ne-au târât până aci. Ne scoborâm înfrigurați și începem să căutăm.

Nu știu de ce, dar de câteori văd frumoasa vale a *Ciubucului*, amintirile mă năpădesc și-mi revin în minte chipuri din trecut și scene duioase din copilăria mea, când, fără să știu ce 'nsemnează grija zilei de mâine, vagabondam cu alți prieteni prin aceste locuri minunate cu pușca pe umăr și cu voioșia 'n suflet...

Amintirile trecutului îmi încălziră sufletul cu flacăra lor duioasă și mă făcură să petrec, căutând zadarnic, câte-va ore; dar realitatea prezentului mă indispușe, căci nu găsiu nici urmă de vânat. Cu toate ploile, sitari nu picase. Nici epuri nu văzui, deși venise ora prânzului și obosisem și eu și câinele. Incepui să mă plictisesc și mă îndreptai spre marginea pădurei, unde foarte decepționat întâlnii și pe tovarășul meu care de asemenea, cu tot câinele excelent, nu găsisese nimic.

Cât de dureros e când știi ce rai vânătoresc a fost odată aci... Și acum?... Ce dezastru!!

Totuși, după părerea amicului meu, epurii erau la câmp. Ii căutarăm și acolo, dar nu găsirăm niciunul, afară de trei copoi care goneau nu știu ce în spre pădure.

— Uite de ce nu mai sunt epuri, îmi zise el. Aici toți au copoi!

— Dar legea și paza vânătoarei?!...

— Legea? Legea aci?... Ce ironie! Legea la București pe hârtie. Cine-și mai face datoria aici? Tu nu știi că epurile are carnea dulce, vorba ceia: lungă și-e goana, dulce și-e zeama... Și vezi D-ta, ar mânca și D-nu jaândarm, șef de poșt, o fripturică.....

După ce îmbucaram ceva la amiazi, așa în grabă, începurăm să căutăm din nou câmpurile din jurul pădurei în spre *Sbârceleaza* și toată valea *Ciubucului*.

Dar truda ne fuse zadarnică. Ne obosirăm de geaba. Nicăeri picior de vânat...

Pornirăm spre o fântână, a cărei cumpănă o zăream din depărtare. Pe câmp apă multă, înaintam cu greutate. Am obosit și ne-am făcut learcă. Au obosit și câinii. Vântul de dimineață a încetat și ceața se îndesește. E umezeală teribilă și cu toată că nu-i frig, totuși o simțim prin oase. Nici un zgomot de cât acela al pașilor noștri și al câinilor cari înoată prin noroi. E o liniște adâncă și pustie. Porumburile s'au cules parțial și rar, pe ici pe colo s'au tăiat și cocenii. Nici țipenie de om pe câmp. E așa de mohorâtă ziua și liniștea atât de mare, că-ți dă impresia unui pustiu.

Treceam pe lângă un pogon de măhuri netăiete și minunea mult așteptată, adevărată minune a minunilor, se întâmplă: câinele meu pontează!

— Fii atent că-i epure, îmi șoptește amicul. Vezi să nu-l scăpăm!

Ne repezim emoționați, însă în locul epurei se ridică un biet cristei, care zboară numai o clipă și iar cade 'n măhuri, fără să putem trage. Il urmărim cu câinii până la celalt capăt al pogonului, unde se ridică. Repede îl cârlesc, ca să nu-mi ia amicul înainte. Cristeiul cade la câțiva metri. Câinii se reped să-l aporțeze, dar rămânem înmărmuriți de priveștița ce ne oferă lupta. Imediat ce căzu jos, cristeiul o și rețeză într'o fugă nebună, drept spre lăstarul des ca peria dinspre apa „Sbârclezii“. Cât pe aci era să-l pierdem, dar câinii nu-l slăbiră și când îl atinseră cu labele să-l prindă, văzurăm o scenă foarte impresionantă, pe care n'am fi crezut-o, dacă ne-ar fi povestit-o cine-va vreodată.

Cristeiul cât observă că nu mai scapă de câini, se opri deodată brusc, își umflă aripele, își sbârli coama gâtului și începu să atace câinii cu o iuțeală, un curaj și o vioiciune nemaipomenită. Săreă drept în capul câinilor și-i bătea pe rând și cu ciocul și cu ghiarele și cu aripele, când pe unul, când pe cel-lalt, după cum îl atăcau, în cât bieții câini, cari erau foarte tineri, (al meu de 11 luni și al prietenului de un an și jumătate) se descurajară și-l lăsară în pace. Mă repezi între ei și-l prinsei, dar mare-mi fu mirarea, când observai că era rănit de moarte. Sărmana pasăre avea în abdomen, o rană enormă, prin care îi atârnav în jos toate măruntaele, de i-se vedea și pipota. Și totuși, atâta putere, așa rezistență inverșunată, atât curaj!... Rămăserăm tăcuți privind unul la altul și înțelegând că spasmul morții care se apropia îi dăduse curajul și puterea care ne uimise. Se simțea lovit de moarte, de aceea atâta disperare 'n luptă, atât curaj nebun! Bietul cristei!... Inebunise poate din cauza grozavelor dureri ce-i sfâșiau corpul mutilat. Era ultimul pai de care se agățase, ultima licărire de speranță inconștientă ca să-și scape viața, ultimul și supremul efort... nebunia disperării.

Inmărmurisem. Il vedeam și nu-mi venea să cred. Dar, deodată, îl simți sbătându-se în mâinile mele cari tremurără și-l lăsară liber. Alunecă jos. Mai încercă să fugă, dar făcu numai câțiva pași și puterile îl părăsiră. Se opri istovit, căută speriat în toate părțile, lăsă ciocul în pământ, se clătină, se rostogoli, tremură nervos din picioarele lui elegante și fine,

pâlpâi dureros din aripi, se 'ntinse și rămase țeapăn, privindu-ne cu un ochi stins, pe jumătate deschis... O! acea privire înspăimântătoare, acea privire grozavă, care-mi scărăpuse ca un cuțit inima, o port și acum în suflet!

Mă 'nfiorai! Simțiam o greutate pe inimă și o durere nespūsă mi se strecură 'n suflet. Intorsei capul ca să nu-l mai văd și mă simții atât de mic sufletește, încât plecai fără să-l mai ridic de jos. Nu mai îndrăznii să fac aceasta. Mi-era rușine...

* * *

E miezul nopții. La „Vârful cu dor“ din bariera orașului e chef mare. Lăutari cântă cu paharele pline dinainte și Tudorache, cu cristeiul legat de gât, joacă chindia.

— Zii, mă Cioară, că n'o să trăiesc cât gardul palatului!...

În fundul cârciumei, retrași la o masă, plină de tot feluri de resturi și scaldată 'n vin, doi măcelari burtoși au tras peste treizeci și unul și-i țîn hangu. Le-ar da inima brânci să joace și ei, dar sunt prea topiți de băutură și nu-i mai țîn balamalele. Se mulțumesc numai să-și hățane scaunele și să-și joace mâinile anapoda...

— Alam să-ți fie, Vere Tudorache, alam să-ți fie! Joci ca un flăcăiandru, zău că ești bun de cinstel...

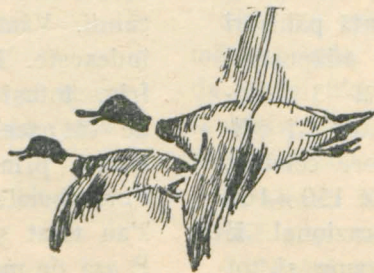
— Sunt, de ce să nu fiu? Vorba ăluia: dacă e bal, bal să fie!... Jupâne, arde-le și lor o juma de vin și mie una de-ăla rubiniu.

— Bravo, Tudorache! Să trăești Neică și noroc să dea D-zeu.

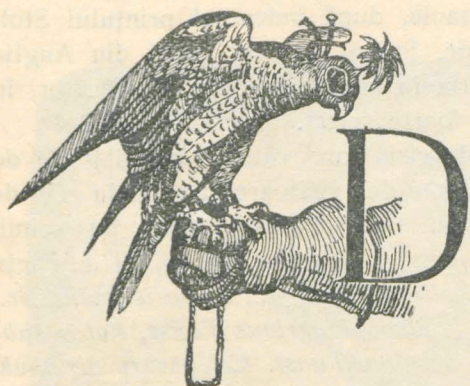
— Noroc și ceasu ăl bătrân, fraților. Astă-zi făcui și eu ceva vânat: Gogeamite cristeiul! Nu-i mult, dar e rar! O să fac o friptură diși el și-o să beau, să-mi trosnească urechile. Zii măă, că-mi iau seama și plec!...

Și dușumelele dudue, praful se ridică până 'n tavan, lampa fumea groaznic, lăutarii'i trag de mama focului, iar Tudorache, infierbântat, se fandosește, ca un curcan logodit, în toate felurile, cu jumătatea 'ntr'o mână și cu cristeiul în cealaltă, jucând chindia. După teighea, Chivu, cârciumarul râde pe sub mustață, șoptind neveste-si: „Il vezi, d'aia nu mai leagă el două în tei“!...

Și afară'i un iad de vreme. Ploaia cade cu nemiluita și vântul urlă de te cuprinde groază. În fața prăvăliei, cele trei umbre, înhămate încă, tremură vargă, lihnite de foame, uitate și pustii, așteptând stăpânul care chefuește înăuntru, fără nici o grije.....

De arte venandi cum avibus

Desigur nici un gen de vânatoare nu are o literatură atât de bogată, cu nici unul nu s'au ocupat literatura și arta atât de des și atât de amănunțit, cum s'a ocupat cu vânatoarea cu șoimi. Insuși Homer ne pomenește, că Ulyse aduse cu el după terminarea războiului Troiei, șoimi dresați în Hellada, Primul istoriograf al antichității, Aristotel, ne raportează că oamenii mergeau la vânatoare cu șoimi (*Astur palumbarius*) și că stârneau din păpurișul apelor pasări de baltă, pe cari le urmărea apoi șoimul și le trântea la pământ, iar în urmă erau ucise cu bețele de către vânători.

Avem acî de sigur felul cel mai primitiv al vânatoarei cu șoimul.

În Italia acest gen de vânatoare este cunoscut abia mai târziu, și fu introdus întâia oară, după datele scriitorului roman Sidonius Apollinaris, de către fiul împăratului Avitus. (Sec. V-lea după Chr.).

În Indii și în China, unde înflorește și astăzi încă vânatoarea cu șoimul și cu alte feluri pe pasări de pradă, eră cunoscută cu mult înaintea de nașterea lui Isus Christos.

Este de presupus, că vânatoarea cu șoimi s'a săspândit în patria ei, Asia de Răsărit, nu numai în Asia de Apus, Africa de Nord și Europa, ci și în Japonia, India și Persia. Vânatoarea cu șoimul constituie și astăzi încă un motiv foarte întrebuițat în arta japoneză.

La cât de mari desfășurări de pompă dădea ocazie în Asia vânatoarea cu șoimul, se poate vedeă din faptul, că sultanul Mahomet Amurat și sultanul Baiazid țineau în serviciul lor 7.000 de falconieri ¹⁾. Marco Polo văzu pe la anul 1271 pe hanul Tătarilor Kublai plecând la vânatoare cu o ceată de 10.000 de falconieri. La Huni, Tătari, Mongoli, Unguri și Turci, vânatoarea cu șoimul eră un sport practicat cu pasiune, cu pompă și cu mare fast. Dar nu eră numai un sport al celor bogați, ci al tuturor celor cari știau să călărească. Fie-care curte nobilă în Ungaria

de Căp. Schneider-Snyder Roland

aveă șoimii ei, iar unul din tributurile pe cari le cereau întotdeauna Turcii în tratatele de pace, eră șoimii dresați.

În țările europene, vânatoarea cu șoimii a fost introdusă de către maiștrii acestui sport, Arabii, prin secolul al IV-lea și al V-lea. Se cunoaște o prohibițiune bisericească, datată, încă din prima decenie a sec. al VI-lea (500), prin care se interzice preoților vânatoarea cu șoimii și cu câinii. Zece ani mai târziu, această prohibițiune fu reinnoită, bine înțeles fără ca înaltul cler — care în curând ajunsese să practice acest sport neasemănat de frumos și plin de emoții, cu cea mai mare pasiune — să fi ținut mult seamă de ele. Firește, mai târziu, când cavalerismul a început să decadă, tocmai clerul, ai cărui înalți reprezentanți erău recrutați aproape exclusiv din marea nobilime, eră acela care practică cu mai mare ardoare această frumoasă vânatoare. Ba s'a văzut chiar înalți demnitari bisericești, luându-și adesea privilegiul de a lăsa să stea șoimul lor preferit alături de dânșii pe altar. Chiar nobilimea aveă câteodată dreptul să apară în biserică cu șoimul pe mână. Cel mai mare învățat eclesiastic al Sec. 13-lea, Albertus Magnus, a scris personal o vastă lucrare asupra falconeriei ²⁾.

Cei mai de seamă adepți și promovatori ai sportului de șoimi au fost, în Franța, Anglia și Germania, de la cavaleri și nobili începând, până la principi, regi și chiar împărații.

În Franța, regele Francisc I, denumit și tatăl vânătorilor, eră un amator chelțuitor al vânatoarei cu șoimii; sub comanda Marelui său Falconier se aflau 15 gentilomi și 50 de falconieri cu 300 de șoimi cari trebuiau să urmeze pe rege pretutindeni.

Vânatoarea cu șoimii a ajuns însă la apogeul ei în Evul Mediu, în Sec. 12—16-lea, la aceeași epocă, când ajunsese la culmea ei și autoritatea și puterea cavalerismului.

Împăratul Frederic Barbarosa (1152—1190) dresa personal câinii și șoimii săi de vânatoare. Cel mai celebru falconier încoronat a fost Împăratul Frederic II-lea (1215—1250), a cărui superbă lucrare *De Arte Venandi cum Avibus* nu a fost tipărită decât 300 de ani mai târziu (1596), la Augsburg. Această operă, în noua ei ediție germană, revăzută de H. Schöpfner — al cărui fiu, silvicultorul-șef Schöpfner se mai ocupă și astăzi încă cu falconeria — precum și o foarte bună lucrare, datorită colaborării ornitologului Schlegel și a inspectorului de vânatoare olandez Wolmerhogt, „*Traité de fauconnerie*“, apărută în 1853 la Leida, pot fi privite ca niște adevărate cărți didactice pentru falconeria modernă.

¹⁾ Mănuitori de șoimi. (N. R.)

²⁾ Vânatoarea cu șoimul (N. R.)

În Olanda vânătoarea cu șoimi luă o dezvoltare care ajunse la cea mai înaltă perfecțiune. Falconierii olandezi furnizau șoimii dresați la curțile europene și intrau în serviciul acestora, pentru a da lecții de dresajul șoimilor și organizare de vânători. Unii din urmașii lor au rămas fideli profesiei acesteia încă până în secolul al 20-lea. Guvernul danez mai trimetea încă la începutul secolului al 19-lea, în fie-care an, un vapor pentru șoimi în Islanda, spre a furniza șoimi amatorilor de astfel de vânătoare din Apus.

În Egipt, vânătoarea cu șoimi este un sport foarte vechiu, care s'a menținut încă până în timpurile noastre. Prințul Halim Pașa se mai ocupă încă în mijlocul veacului trecut cu această vânătoare, dându-i tot fastul și luxul din vechime, dar care decăzù firește foarte mult în ultimele decenii. Acest prinț ținea un personal important, un mare număr de cai și de șoimi, cari erau destinați special pentru vânătoarea de gazele.

În Rusia s'a fondat în anul 1885, la Petrograd, de către Ducele de Oldenburg, „Clubul Vânătorilor cu șoimul“.

În Anglita există și astăzi încă la Lyndhurst clubul „Old Hawking Club“, care-și trage origina dela vechea societate de falconieri anglo-holandeză din Het-Loo, în Holanda.

În Italia falconeria recăpătă în Sec. XX-lea o mare importanță.

În Franța, când în anul 1861, după îndemnul împărătesei, se luă dispozițiuni ca să se dea iarăși amploarea din trecut mult romanticei distracții a falconeriei, și când maestrul vânătorilor și stalmaistrul împărătesei fură însărcinați să instaleze o falconerie complectă pe domeniul Motte-Beuvron, cu ogarii, bracii și caii necesari, vedem pe un corespondent parizian făcând față de aceasta următoarele reflecțiuni: „Tot se mai practică încă în Anglia, și mai cu seamă în Olanda, vânătoarea cu șoimi, cu o dragoste plină de pricepere și de perseverență; desigur în Orient ea n'a decăzut la drept vorbind nici-odată, și probă că dresajul păsărilor sălbatice este înțeles și în Franța, este că și astăzi mai avem încă în activitate un echipaj de falconieri lângă Bordeaux“.

În Olanda, după moartea prințului Alexandru, în anul 1855, se suprimă vânătoarea regală cu șoimi dela Het-Loo; însă școala de falconieri din Falkenwaard mai există încă în Sec. al XX-lea.

În Bosnia, și astăzi se mai practică încă vânătoarea cu șoimi, deși într'un mod modest. În anul 1895 s'a mai ținut încă o vânătoare cu șoimi în timpul curselor dela Ilidse.

În Japonia vânătoarea cu șoimi este foarte răspândită; în timpul războiului ruso-japonez, Japonezii întrebunțau șoimi de vânătoare dresați pentru a prinde porumbeii călători din serviciul poștal al armatei ruse.

Foarte răspândit este în Caucașia vânătoarea cu șoimi la vânat cu pene, mai cu seamă la prepelițe.

În Germania s'au făcut repetate încercări de a se reinvia vânătoarea cu șoimul. În anul 1904 se ținù

pe câmpia dela Tempelhof o vânătoare cu șoimi în toată regula, condusă de falconierul englez Frost, vânătoare organizată de Uniunea Generală a Vânătorilor din Germania, după îndemnul prințului Stolberg-Wernigerode. Șoimii au fost aduși din Anglia și-și făcură datoria în mod destul de satisfăcător, în fața unui public foarte select.

Atât pasările de vânătoare, cât și vânatul gonit de ele, se împart în cele de vânătoare mare și în cele de vânătoare mărunță. De vânătoare mare țin șoimii nobili din speța mare și vulturii. Din șoimii de speța mare fac parte: *Falco gyrfalco L.*, *Falco islandus Br.*, *Falco sacer Gm.*, *Falco peregrinus Tunst.*, *Falco subbuteo L.*, *Falco aesalon Tunst.* Ca păsări de vânătoare se mai întrebunțează: *Astur palumbarius*, *Accipiter nisus*, *Falco tinnunculus*.

În vânătoarea mare, la care nu se vânează decât cu șoimii nobili de speța mai mare, sunt cuprinși în prima linie: cocostârcul, cu variațiunile lui, cocorul, lebăda, dropia, fasanul și în Anglia mai sunt cuprinși și grousele (*Lagopus scoticus*) găștile și rațele sălbatice, etc.

Împăratul Frederic al II-lea vână și vulpea cu șoimii. În Italia se dresă la vânat cu păr mai mare și *Aquila Fulva*, care și astăzi mai este întrebunțată de Bașchiri, Kirghizi și Perși la vânătoare de mistreți, vulpi, lupi și capre sălbatice. Totuși *Aquila fulva* este prea grea de purtat pe mână, de aceea în Asia se întrebunțează chiar și șoimi

mai mari, ajutați de ogari, la vânătoare de gazele și de antilope.

De vânătoarea mărunță țin potârnicile, prepelițele, porumbeii, ciocârliile, becaținele, ciovliicele, ciorile și coțofenele a căror vânătoare cu șoimul constituie un sport port foarte interesant.

Și astăzi mai poate fi considerată cartea împăratului Frederic al II-lea „*De arte venandi cum avibus*“ ca o carte didactică foarte bună, pentru învățarea vânătoarei cu șoimul. Totuși partea referitoare la dresajul șoimului, în care se prescrie să i-se coase pleoapele, nu mai corespunde concepțiunilor timpurilor de față; de aceea prefer să indic aci metoda de dresaj a șoimului, uzitată în Bosnia.

Aceasta se întrebunțează aproape pretutindeni în Orient. În lunile Martie până în Iunie, se capturează șoimii tineri cu ajutorul plaselor, mai rar cu ajutorul băeșilor cari se sue după cuiburi prin pomi, li se pune tinerelor pasări îndată legăturile și se așează pe un băț de grosimea brațului, legându-le de acesta cu curelele lor. După câte-va ceasuri se iă pasărea pe

Falconier — (după o carte de joc italiană din sec. XV-lea)

Desen executat pentru Revista Vânătorilor de pictorul F. Kimm, Braşov.

Vânătoarea cu șoimi modernă.

pumnul drept, care este protejat de o mănușă specială de piele, având grije ca șoimul să fie cu capul spre dresor, și se începe purtarea lui de dresaj. În timpul primelor 36 de ore, pasărea este ținută fără mâncare și în continuu purtată pe mână, lucru pe care-l fac cu schimbul 2—3 persoane. (O metodă de dresaj mai simplă este, după părerea mea, de a se așeza șoimul, îmbrăcat cu o scufă, pe un inel atârnat și de a avea grije să se mențină inelul în continuă legănare).

După 36—48 de ore, capătă pasărea, purtată pe mână, prima ei hrană, consistând dintr'o bucată de carne de vacă fără grăsime, mare cât o piesă de 5 lei. După aceea o odihnă de 5—6 ceasuri pe băț, apoi iarăși purtarea pe pumn 5—10 ore, urmată de hrănire. Acum vine epoca propriu-zisă a purtării șoimului, în timpul căreia 6 ore de odihnă pe băț, alternează cu alte 6 ore de purtare pe pumn. Hrănirea urmează în mod regulat la fie-care 24 de ore și consistă dintr'o pasăre mică, sau dintr'o bucată de carne, care, în timpul ce șoimul o sfâșie, i-se ia și i-se redă de mai multe ori.

Pasărei i-se atrage regulat atenția prin aceeași exclamație, de câte-ori a sosit timpul ca să capete hrană. După ce au trecut 4—5 zile, se leagă o sfoară solidă și lungă de 10 până la 20 metri de cureluțele șoimului, iar căpătâiul celalt se prinde de inelul aflat la mănușă. Falconierul se postează

la o distanță de vre-o 4—5 pași departe de șoimul care stă pe băț, ia în mod ostentativ bucată de carne destinată hranei în mână, și cheamă pasărea cu strigătul obișnuit de mâncare, ca să vie pe mână. La fie-care viitoare hrănire se mărește distanța între falconier și șoim, până se ajunge la vre-un 15—20 metri.

După 14 zile se așează șoimul liber pe braț și se cheamă la mâncare pe mână, măbind din ce în ce distanța. Dacă se arată supus, se face hrănirea pe mână. Falconierul bagă o pasăre moartă în buzunar și duce șoimul pe o câmpie, unde se postează în așa mod, ca să aibe soarele în spate, aruncă pasărea moartă cu mâna stângă înainte și înalță în același timp șoimul, care stă deslegat pe pumn, în aceeași direcție după pasăre. Indată ce șoimul a apucat pasărea, el este chemat din nou pe mâna dresorului, ca să-și sfâșie prada acolo, și în acest timp tocmai i-se ia cât mai des din ghiare prada, și i-se redă iarăși. În tot timpul acesta de dresaj, câinele de vânătoare trebuie să fie nelipsit de lângă dresor și este ținut prin desmierdări cât mai mult în apropierea șoimului.

După 3—4 săptămâni șoimul se poate întrebuința

la vânătoare. Pe terenul de vânătoare i-se ia lesa dela legăturile de curele, și se țin legăturile astfel deslegate între degetul inelar și cel din mijloc. Indată ce câinele a sculat vre-un vânat, i-se dă timp vânătului să se depărteze vre-o 15—25 de pași, și se înalță apoi șoimul cu o ușoară aruncătură de mână, exact în direcția în care a pornit vânatul. Cu iuțeala fulgerului se repede șoimul după el, îl doboară și se lasă de obicei îndată cu prada jos. Falconierul se apropie încet, lasă câinele în urma sa și trage șoimul de legături la el, pe braț. Numai după sfârșitul vânătoarei primește șoimul o prepeliță, o potârniche, sau vre-o altă pasăre, drept hrană.

Șoimii de vânătoare se țin foarte de scurt în mână și când e vremea caldă li se dă și apă de scăldat.

Vânătoria cu șoimul se poate practica de către un vânător pasionat, și pe jos și cu mijloace puține. Ca exemplu imediat, putem lua felul cum practică această vânătoare Beg-ii bosniaci sau Cazacii. 1—2 șoimi sunt suficienți pentru acele terenuri de vân-

toare unde, ce e drept, nu suntem nevoiți să căutăm cu lumânarea prepelița, potârniche, iepurele sau vântui de baltă. La vânătoria cu șoimul nu umblăm să facem vânat, ci căutăm numai plăcerea ce ne-o procură acest sport, prin urmare ne ajunge ca obiectiv un *Corvus cornix*, *Corvus fru-*

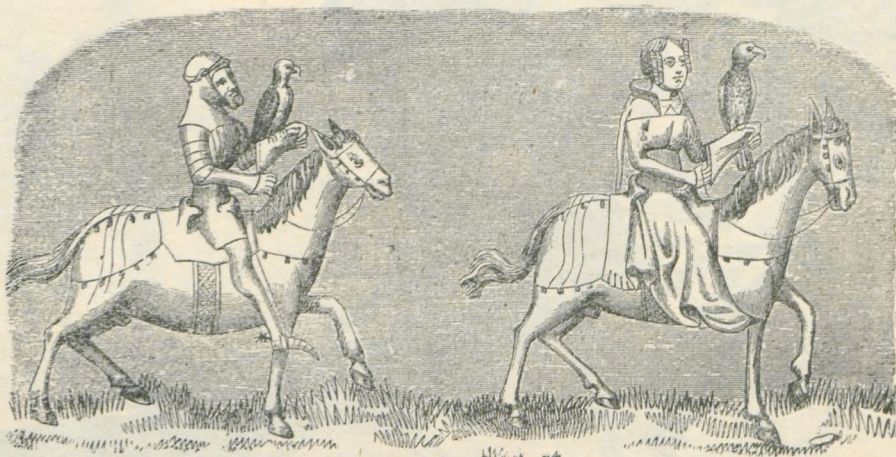
gilegus, sau o *Pica caudată*. În ori-ce caz e bine să avem cu noi și un prepelicar bun.

Șoimul, calul și câinele sunt, la drept vorbind, inseparabili.

Nu vreau să am cătuși de puțin pretenția de a răscolii niște idei utopice, căci azi nu ne mai putem gândi să reinviem falconeria în splendoarea ei de altă-dată.

Totuși, persoanele care dispun de mijloacele necesare de a practica vânătoria, de a-și ține cai, ogari, prepelicari, ba sunt poate chiar într'atâta de favorizați de soartă, încât pot vâna pe moșia lor proprie, aceștia ar putea să-și permită — firește într'un cadru adecuat timpurilor noastre — și acest gen de vânătoare, atât de frumos, de nobil și plin de cele mai intensive emoții.

Cel mai nemerit ar fi întrunirea într'un Club al Vânătoarei cu Șoimi, cu scopul de a practica cu hotărâre și pasiune această vânătoare, fără nici un fel de lux. Unor astfel de amatori le-ași veni bucuros în ajutor cu sfatul și cu fapta, mai ales că cunosc dresajul șoimului din practică, dar afară de aceasta, mai avem aci la noi în țară și un bătrân vânător, pe

Plecarea unei doamne la vânătoare (miniatura din «Liore du roy Modus»)

D-l Eberle, care a practicat odinioară personal și în mod intensiv această vânătoare, care a dresat șoimi, și care ar fi bucuros dispus să servească de profesor pentru dresajul șoimilor.

În potriva vânătoarei cu șoimul nu ar putea avea nici Legea Vânătoarei vre-o obiecțiune.

Din cele expuse mai sus, cititorul va putea să-și facă o idee despre felul cum decurge o vânătoare cu șoimul. Cea mai elegantă dintre toate vânătorile cu șoimii, este cea asupra cocostârcului!

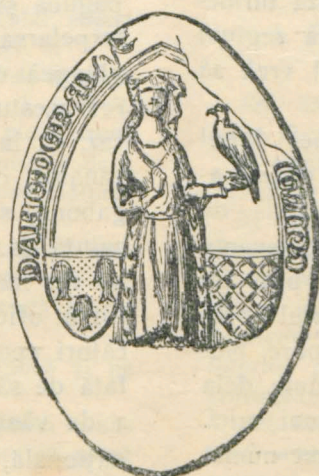
Lupta dintre cocostârc și șoim o descrie cel mai bine d'Arcussia. În lucrarea sa *La fauconnerie de Charles d'Arcussia de Capre, seigneur d'Esparon, Paris 1677*, autorul ne povestește un episod interesant dintr-o vânătoare de stârci cu șoimul, ținută în cel mai corect sens vânătoresc:

„Sieur-ul de Ligné și cu mine ne dasem întâlnire pe drumul care duce la St. Denis. Călătoream amândoi peste câmpii, de-a lungul malurilor Garennei, unde piqueurii amicului meu descoperise trei cocostârci și ne-au adus aceasta la cunoștință. Sieur-ul de Ligné îmi întinse, după ce am stabilit modul de atac, un *Falco gyrfalco* alt, cu numele „Perla”; al însuși luă un altul, care se numea „Gentilhomme”, iar unul dintre falconierii săi luă un al treilea, numit „Picçon”.

Îndată ce ne observase cocostârcii, se ridicară și vroiau s'o șteargă. Noi înălțărăm atunci șoimii noștrii. Însă mult timp aceștia nu putură să descopere cocostârcii; în sfârșit reuși unul din ei să-i descopere și se luă după ei, și aproape instantaneu îl urmară și ceilalți doi tovarăși. Câte-și trei atacară pe cocostârcul cel mai apropiat, care se apăra cu curaj și înverșunare, dar nu pută rezista atacului impetuos și fu în curând învins. În timpul acestei lupte, în care noi ne delectăm la priveliștea dibăciei șoimilor noștri, ceilalți doi cocostârci, față de soarta camaradului lor,

se urcaseră tot mai sus în slava cerului. Însă ochiul ager al Sieur-ului de Ligné îi văzuse totuși. El înălță și pe „Gentilhomme” al său și noi mai avântărăm și alții; ast-fel că iacă-i în curând suind cu atâta ardoare, încât peste puțin ajunseră pe unul din cocostârci și se aflară la aceeași altitudine cu acesta. Acum le mai rămânea însă partea cea mai grea de făcut, adică să se înalțe mai sus decât cocostârcul, pentru a putea apoi să se năpustească asupra lui. Și aceasta le reuși falnicelor păsări și îndată începură să atace. Loviturile se succedară cu iuteala săgeței. Cocostârcul fu nevoit să cedeze, începând să cadă, iar noi darăm pinteni, ca să ducem câinii în ajutorul șoimilor. Cocostârcul îl prinserăm încă viu, cu toate că unul din braci îl înfășcase de gât.

Mai rămăsese al treilea stârc, de aceea noi ne urcarăm iar în șea, după ce șoimii își căpătară dreptul lor. De Ligné se uită după cocostârc, dar nu-l pută descoperi. În sfârșit îl descoperi unul din ajutori, tocmai când dădea câte-va lovituri din aripi. Atunci îmi zise De Ligné: avem fie-care câte un cocostârc, se cade va să zică ca și șoimii noștrii să-și capete stârcul lor. Cu aceste cuvinte și luă din nou scufa de pe cap lui „Gentilhomme” care bătă îndată din aripi, cătând în sus, și-l înălță. Și noi dădurăm drumu șoimilor noștrii. Însă fie-care din ei luă altă direcție, ast-fel că nu puteam urmări pe fie-care în parte. Eu îmi îndreptai atunci privirile către cocostârc, că știam că tustrei șoimii se vor aduna în apropierea lui. Nu e vorbă, mă cam durea deja gâtul, tot uitându-mă în sus, însă bucuria ce-mi procură această splendidă vânătoare, mă făcea să uit în curând durerea și nu mai îmi luam ochii din slava cerului. După câtă-va vreme descoperii pe unul din șoimi, care îmi părea acolo sus cât o muscă; în curând văzurăm și pe al doilea și în sfârșit pe câte-și trei. Primul șoim care se năpusti asupra cocostârcului, izbea așa de năprasnic, încât că stârcul se prăbuși cu cel puțin zece stânjeni mai jos. Și ceilalți doi șoimi își făcură pe rând datoria. Ast-fel căză cocostârcul din ce în ce mai jos, până când îl apucară câinii de-abinelea și-l omorâră. Șoimii se lăsară și ei jos, își luară iar locurile pe mânușile noastre, și ast-fel se termină această splendidă zi de vânătoare”.

Sigiliul Margaretei des Barres

„De ce n'avem iepuri...”

de I. Rampelt, Mediaș.

Desenul atât de potrivit al pictorului N. Mantu, din Nr. 52 al foii noastre, îmi dă ocaziune a mă ocupa în următoarele rânduri cu o pacoste a vânatului nostru.

Eu sunt proprietarul unei turme de oi mai mare, într'o regiune a României, care e căutată foarte des de lupi. Afară de aceasta sunt de mai mult de 20 de ani vânător, și cred că am pricepere destulă de a examina și analiza această întrebare din două părți.

Nu e nici un dubiu, că dulăii cari se găsesc la turmele de oi în țara întreagă sunt cel mai stricacios element pentru vânătoare. E foarte clar că prin ținerea lor tot afară, dar mai mult prin hrana lor insuficientă, încolțește la acești câini lăcomia pentru vânat. Afară de aceasta mai vine faptul că ciobanii iubesc mai mult câinii cari sunt încrucișați cu copoii, pentru că astfel ei capătă mai multă iubire pentru vânătoare. Pentru că ciobanii sunt de părere, că un câine care vânează și mănâncă iepuri, este mai aspru și față de lupi! Astfel anual cad pradă câinilor ciobănești o parte foarte mare de căprioare și iepuri tineri cât și nenumărate cuiburi de fasani, potârnică, rațe, chiar și cuiburi de pasări cântătoare. Și aceasta este o cauză, pentru care vânătorii noștri cât și reuniunile de vânătoare nu se pot însufleși pentru înmulțirea vânatului folositor, care le impune cheltueli grozave (importarea vânatului, etc.). Se aude tot mereu din partea lor plângeri că dulăii prădează totul. Fiecare vânător care iubește înmulțirea vânatului folositor, se va împotrivi la folosirea dulăilor în modul cum se face astăzi.

Dar dreptatea ne impune ca să avem puțin simț și cu obiecțiunile ciobanului, și trebuie să ne stăruim a-i arăta o cale, prin care își va putea păzi turmele sale față de răpitoarele flămânde. Cu siguranță putem spune că în regiunile muntoase și deluroase ale patriei noastre 5% al acestor turme sunt pradă lupilor. Acest lucru însemnează pentru oieri o pagubă atât de mare, de nu-i putem învinui când își asigură averea lor și pe cheltuiala vânătorii. Ținerea câinilor la turme, la noi n'are din nenorocire mare importanță. În Elveția și Germania păstorii sunt ajutați de câini speciali, (Deutscher Schäferhund, etc), cari sunt instruiți de a ajuta păstorii la pază turmelor în mijlocul pământurilor cultivate și în regiuni nefavorabile. Cu dulăul nostru proprietarul vrea să depărteze lupii de turme.

Conform însușirii sale fricoase, se ridică lupul deabia noaptea din culcușul său, iar ziua numai atunci caută pradă, când nu mai poate răbdă de forme. Șezând atunci pe o culme de deal, el examinează cu stomacul său flămând turmele cari pasc îngrijite de câini, și scapără când aude din satul apropiat zbiratul unui vițel sau grohăitul unui porc. Numai cătră seară începe el a înconjură turmele dela bătătură, făcând în jurul lor tot cercuri mai mici. Intru cât câinii stau la pază, chiar dacă sunt numai

unul sau doi, el nu se apropie. Și când aude strigătele ciobanului, „Hi-ha-he“, cari răsună în noaptea întunecoasă, el părăsește îndată fața locului, fără nici un folos. Dar vai, dacă se îndepărtează câinii de turme, chiar numai pentru un moment, fie ziua fie noaptea! Atunci în câteva sărituri lupul se află în mijlocul turmei și-și mână prada, luată vie, sărind tot în jurul ei, până la marginea pădurii, unde o rupe, și apoi o duce până la culcușul său, de o mănâncă nesupărat. Căci în timpul acesta, pe alte coaste, se aude lătratul dulăilor, cari vânează după iepuri sau căprioare și n'au nici o bănuială de ceia ce s'a petrecut.

În totdeauna, când am auzit de stricăciuni făcute de lupi, am putut constată, că dulăii în acest moment nu se aflau în apropierea turmei. Așa dar, oierul trebuie să se îngrijească, că câinii lui să rămână pe lângă turme. După priceperea mea, acest lucru se poate face astfel, ca dulăii să fie noaptea legați într'o anumită depărtare în jurul turmei, iar ziua ei să poarte un lemn, de o grosime de 4 cm., și de o lungime de 30 cm., care să le fie legat de gât în așa fel, ca lemnul să ajungă aproape de pământ, până la labe¹⁾. Trebuie să se ajungă acest scop, ca să nu poată alerga câinii în trap sau în galop, ci numai încet, fiind împiedecați. Atunci ei rămân tot în apropierea turmei, fac păstorii atenți când se apropie o fiară și — nu fac nici o pagubă vânatului folositor.

Și așa e obligațiunea noastră a vânătorilor, în mâna cărora stă înflorirea sau ruina frumusei noastre faune, de a lucra cu toate mijloacele, pentru ca și oierii să ajungă la priceperea folosirii câinilor pentru o pază bună a turmelor. Printr'o propagandă verbală sau scrisă, după cum cunoaștem firea ciobanilor noștri, cari nu văd în vânători decât numai dușmani de-ai lor, nu se poate face nimic. Trebuie să stăruim, ca pe cale legislativă oierii să fie siliți să prevadă câinii lor, atât pe câmp liber cât și în pădure cu lemnul descris mai sus, cu atât mai mult, cu cât este și în interesul lor. Dacă vor fi siliți a-și ține câinii numai câțiva ani în modul acesta pe lângă turme, nu vor mai avea nici oierii pagubă și nu vor mai avea atunci nici nevoie de interpelarea d-lui Senator Todoran în Senat, care se plângea de chinuirea câinilor ciobănești prin purtarea acestui lemn. Nu se mai va repeta atunci nici un caz, ca în acest an în Județul Târnava Mare, ca un vânător, care împușcase pe bază legală un câine vagabond, să fie omorât de cătră ciobani, chiar în locuința sa. Atunci nici păzitorii publici de vânătoare nu vor mai fi pedepsiți cu mai multe mii de lei, cari tot în oficiul lor legal, au ucis dulăii vagabonzi, stricători pentru vânătoare. Aceasta însemnează oarecum față de sărguință guvernului nostru, care se trudește a da vânătoarei noastre o însemnătate în economia națională, o adevărată bătaie de joc!²⁾

¹⁾ Celebrul jujău, de care ignoranții dela noi făceau atâta haz, dar care — slavă Domnului! — nu lipsește astăzi la nici un câine liber, îndată ce trecem Carpații. (N. R.).

²⁾ Am dori să știm ce urmări au avut pentru ciobanii asinini și pentru judecătorul abuziv aceste fapte citate de autor? (N. R.).

interesul ordinii și siguranței publice, s'ar opune și ar fi presupuși că vor face o rea întrebuințare.

Art. 15. — Posedarea și procurarea armelor de foc ghintuite și armelor albe, de tipul armelor militare, române sau străine, sunt interzise particularilor.

Art. 16. — Posedarea armelor ascunse, granadelor, explozibililor, precum și a gazelor asfixiante este cu desăvârșire interzis.

2. Autorizarea de a purta arme

Art. 17. — Nimeni nu poate purta arme, fără o prealabilă autorizațiune dată de prefectul județului, iar în orașele cu prefectură de poliție de prefectul poliției.

Art. 18. — Autorizarea de a purta arme se va acorda numai în cazuri justificate, apreciate de autoritățile prevăzute în articolul precedent.

Se pot considera cazuri justificate, cari rămân însă la aprecierea prefectilor: apărarea persoanei în contra vreunui eventual atac; când a primit amenințări cu moartea; când transportă valori sau obiecte de valoare; când prin felul ocupațiunii este obligată să facă dese călătorii, mai ales în localități fără cale ferată, sau când este nevoită să treacă prin locuri singuratic, precum și alte cazuri în cari vieața și averea persoanei, care solicită autorizarea, ar fi periclitată.

Art. 19. — Pentru obținerea autorizațiunii de a purta armă, se va adresa prefectului o cerere motivată, în care se va arăta împrejurările cari o justifică.

Cererea va fi însoțită de următoarele acte:

a) Un certificat de bună purtare și moralitate, liberat pe a lor răspundere: în comunele rurale, de notari; în acele urbane, de șeful poliției locale, iar în orașele cu prefectură de poliție, de comisarii circumscripțiilor polițienești.

Certificatul va fi liberat de autoritatea locului în care solicitatorul a locuit mai mult în cursul anului în care face cererea;

b) Un certificat liberat de grefa tribunalului județului și un altul liberat de grefa judecătorei ocolului respectiv, doveditoare că solicitatorul n'a fost condamnat la închisoare pentru crimă sau delict infamante;

c) Copie după permisul de a posedă armă, dacă are un asemenea permis.

Persoanele enumerate în alineatul ultim al art. 4, vor putea obține autorizațiunea de a purta armă, adresând cererea prefectului fără a o însoți de actele prevăzute mai sus, afară de cel de sub litera c.

Art. 20. — În caz de autorizare, prefectul va libera solicitatorului un permis special, întocmit depe formularul alăturat model No. 5, în care se va specifica numele, ocupațiunea, domiciliul și semnalmentele persoanei, precum și numărul și felul armelor autorizate.

Fiecare permis va purta un număr de ordine, precum și data când a fost liberat.

Art. 21. — Dacă solicitatorul vrea să cumpere arma pentru care este autorizat, prefectul îi va libera, odată cu permisul și autorizațiunea specială model No. 2.

În caz când arma va fi procurată dela un particular, acesta din urma va fi supus obligațiunii prevăzute la art. 6.

Art. 22. — Autoritățile cari liberează permise de a purta arme sunt supuse îndatoririlor prevăzute la art. 7, 8 și 9.

Registrele în cari se vor trece permisele de a purta arme, vor fi separate de acelea destinate înscrierii permiselor de a posedă arme. Ele vor fi întocmite depe formularul alăturat model No. 6.

Art. 23. — Posesorul permisului de a purta armă este dator să-l aibă în totdeauna asupra sa, ori de câte ori iese înarmat în afară de domiciliul său, și-l va prezenta la cererea autorităților.

Art. 24. — Autorizarea de a purta arme implică și pe aceea de a le posedă.

Art. 25. — Nu se poate da autorizațiune de a purta armă:

Celor cari au fost condamnați la închisoare pentru crimă sau delict infamante, precum și celor pentru cari motive

temeinice, în interesul ordinii și siguranței publice, se opun la aceasta și cari ar putea fi presupuși că vor face o rea întrebuințare a armei.

Art. 26. — Minorilor li se poate da autorizare, numai după cererea părinților sau tutorului lor, însă în nici un caz, pentru revolver.

Art. 27. — Permisul de a purta arme nu dă drept celui ce-l posedă de a purta arma la întruniri publice, în localuri de alegeri, sau în localurile autorităților publice.

Art. 28. — Guarzii comunali, administratorii de moșii, păzitorii de livezi, vii și țarinii, pădurarii, cum și păzitorii de vite, de fabrici, depozite, etc., considerați sau nu ca agenți de poliție, se vor supune normelor stabilite pentru particulari, cu excepțiunea că durata permisului este mărginită la timpul cât va ține recolta, pășunatul sau serviciul.

Aceste permise se liberează după cererea și pe numele patronului, cu arătarea serviciului la care sunt destinate.

Permisele acestora vor fi alcătuite depe formularul alăturat model No. 7.

Aceia cărora patronul le va încredința armele, nu vor avea drept a le purta decât în limitele sau întinderea proprietății pentru care sunt angajați.

Patronii sunt obligați să comunice notarilor în comunele rurale, și șefilor de poliție sau comisariilor de circumscripții în cele urbane, numele persoanelor cărora le-a încredințat armele.

Art. 29. — În cazul când vreunul din cei menționați la articolul precedent ar părăsi serviciul, luând cu el și arma încredințată, proprietarii sau patronii sunt obligați să anunțe despre aceasta pe notarul comunei sau șeful poliției locale, sau al circumscripției polițienești.

Art. 30. — Societățile constituite și autorizate a funcționa în vederea asigurării pazei, vor fi supuse la aceleași formalități ca și particularii pentru obținerea permiselor oamenilor de serviciu.

Cererea de autorizare va fi însoțită de copie legalizată a actului în baza căruia funcționează societatea.

Permisul va fi alcătuit depe formularul alăturat model No. 8.

Art. 31. — Armele de foc ghintuite și armele albe, de tipul armelor militare, române sau străine, nu pot fi purtate de particulari.

Art. 32. — Purtarea armelor ascunse, granadelor, explozibilelor, precum și gazele asfixiante, este cu desăvârșire interzise.

3. Durata permiselor și taxe

Art. 33. Durata permiselor de a posedă și a purta arme este nelimitată, însă supusă restricțiunilor din lege.

Art. 34. — Permisul de a posedă arme, este supus taxei de 10 lei, iar acela de a-l purta, taxei de 20 lei.

Plata acestor taxe se va justifica, în momentul liberării permiselor, cu recipisa Administrației financiare sau Percepției, constatând depunerea sumei în contul Ministerului de Interne.

4. Retragera autorizărilor de a posedă sau purta arme

Art. 35. — Permisul de a posedă sau de a purta arme poate fi retras de autoritatea care l-a liberat:

a) Când cel care îl posedă cade într'unul din cazurile în cari nu se pot acorda permise;

b) Când se dovedește în urmă că titularul lui este un element de dezordine sau că face abuz de armă.

Art. 36. — Retragera permisului poate fi cerută prin rapoarte motivate de autoritățile administrative, polițienești, de siguranță și jandarmeriei, prin intermediul Ministrului de Interne, precum și de autoritățile judecătorești, pe baza sentințelor de condamnare.

Art. 37. — Ministerul de Interne, în anumite împrejurări, când nevoia siguranței generale și a ordinii publice o cere, poate suspenda și chiar anula permisele de a posedă și a

purtă arme dintr'o anumită regiune a țării și a obligă pe posesorii lor să depună armele la prefectura județului, sau în localitățile desemnate de ea, sub luare de dovadă, de unde vor fi liberate, după ce Ministerul va găsi că au încetat cauzele cari provocase măsura.

In dovadă se va stabili identitatea armei și starea ei.

Armele de vânătoare vor fi depozitate separat.

5. Persoanele dispensate de autorizare

Art. 38. — Membrii corpului diplomatic străini sunt scutiți de îndatorirea de a avea permis pentru posedarea sau portul de arme obișnuite și de vânătoare, însă numai pe baza reciprocității.

Art. 39. — Pot posedă și purtă arme albe și de foc fără autorizare:

a) Militarii sub arme sau în serviciul comandat, în condițiile legilor și regulamentelor militare;

b) Ofițerii de poliție judiciară, prevăzuți de codul de procedură penală și de legea judecătoriilor de ocoale, agenții forței publice, ofițerii și agenții de poliție prevăzuți în legile de organizare a poliției și siguranței Statului, precum și agenții prevăzuți de alte legi speciale, cari după acele legi au obligațiunea de a purtă armă;

c) Ofițerii de rezervă pot să posedă fără autorizațiune armele ce sunt obligați a avea de legile și regulamentele militare.

Ei nu vor putea purtă însă aceste arme în afară de serviciul militar, decât conformându-se dispozițiilor legii.

Art. 40. — Dispensa de autorizare de a purtă armă pentru categoriile de persoane dela punctele a și b ale articolului precedent nu se referă decât la armele impuse de serviciul și regulamentele militare.

Pentru orice alte arme ei sunt supuși, ca și particularii, dispozițiilor legii.

Art. 41. — Ofițerii și agenții de poliție a căror înarmare nu cade în sarcina Statului, își vor procura arme din comerț, pe baza unei autorizări dată de direcțiunea poliției și siguranței generale, prefectii de poliție și prefectii de județ, fără îndeplinirea formalităților cerute pentru particulari.

Aceste autorizări se vor trece într'un registru ținut de autoritatea care le-a eliberat iar în timp de stare de asediu, lista cu numele celor înarmați de autorități se va comunica și comandamentului de armată respectiv.

CAP. III.

Armele de vânătoare

Art. 42. — Civili și militarii cari cer permise pentru a purtă arme de vânătoare, sunt îndatorați a se conformă atât dispozițiilor din lege și prezentului regulament, cât și legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei.

Pentru acordarea permisului de a purtă armă de vânătoare se va cere, pe lângă formalitățile din lege și autorizațiunea scrisă a inspectorului de vânătoare al județului.

Permisul de a posedă și a purtă armă de vânătoare implică și dreptul de a-și procura munițiunile necesare pentru utilizarea acestor arme.

Art. 43. — Prin derogare dela art. 3 din lege, se pot da autorizațiuni persoanelor cunoscute că se ocupă cu vânătoreea și cari posedă permis de a purtă arme de vânătoare, să-și procure și să poarte și arme ghintuite speciale pentru vânătoare.

Această permisiune nu se va da decât persoanelor cari vor avea un avis favorabil al unei asociațiuni vânătorești din care fac parte și care societate în momentul promulgării legii există și eră recunoscută, sau a unei societăți care face parte din Uniunea generală a vânătorilor din România.

Odată cu permisul se va liberă și autorizațiunea model No. 2, după cerere.

De aceiaș excepțiune se vor bucură și societățile de tir, pentru numărul de arme necesar exercițiului membrilor lor,

însă numai în locurile societăților anume destinate pentru aceasta și sub a lor răspundere.

Art. 44. — Militarii de doate gradele sunt supuși obligațiunii legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoare, când voesc a exercită vânătoreea.

CAP. IV.

Comerțul cu arme

Art. 45. — Vânzarea armelor se va face numai persoanelor cari au permis de a posedă sau de a purtă arme, eliberate de autoritatea competentă.

Comercianții nu vor putea vinde titularilor de permise pentru a posedă sau purtă arme, decât numai numărul de arme și cantitățile de munițiuni prevăzute în autorizațiunile model No. 2, liberate de prefectii cari au dat acele permise.

Aceste autorizațiuni speciale vor fi reținute de comercianții și prezentate spre anulare prefectului respectiv, odată cu situațiunea de care se vorbește în art. 47.

Art. 46. Comercianții sunt obligați să treacă operațiunile de vânzare a armelor din magazinul lor în registre întocmite după formularul alăturat model No. 9 și vizate de autoritatea polițienească a locului.

In acest registru comercianții vor trece toate armele ce le vor vinde numele cumpărătorilor, numărul permisului de a posedă sau de a purtă armă și numărul autorizațiunii model No. 2.

Art. 47. — Comercianții sunt obligați a înaintă anual comandamentului corpului de armată și prefectului de județ sau de poliție, unde aceasta există, pe teritoriul căruia locuiesc, o situație exactă care să cuprindă:

a) Numărul, cantitatea și titlul armelor și munițiilor aflate în magazinul său la începutul anului;

b) Numărul, cantitatea și felul armelor și munițiilor vândute în cursul anului, cu arătarea numelor și domiciliului cumpărătorilor;

c) Numărul, cantitatea și felul armelor și munițiilor introduse în cursul anului, în magazinul său;

d) Situația la finele anului;

Comandamentul corpului de armată va trimite copie depe această situațiune direcțiunii superioare a armamentului din Ministerul de Răsboi.

Art. 48. — Comercianții de arme vor avea un termen de 3 luni dela promulgarea legii, adică dela 21 Decembrie 1924 până la 21 Martie 1925, spre a se conformă dispozițiilor de mai sus.

Art. 49. — Armele de foc sau albe permise în comerț, nu vor putea fi introduse în țară decât de comercianții de asemenea arme, cu autorizațiunea și sub controlul Ministerului de Răsboi.

Art. 50. — Armele de foc ghintuite și arme albe, de tipul armelor militare, române sau străine, nu pot fi puse în comerț decât cu autorizarea Ministerului de Răsboi și numai pentru uzul militarilor.

Asemenea arme nu pot fi cumpărate din comerț de către particulari, afară de excepția prevăzută la art. 3 din lege și 43 din regulament.

Art. 51. — Armele ascunse nu pot fi introduse în țară sub nici un motiv.

CAP. V.

Sanțiuni

Art. 52. — Sunt supuși pedepselor prevăzute de lege:

1. Acei în al căror domiciliu se vor găsi arme fără a avea permisul de a le posedă (art. 32 din lege).

2. Acei cari, având permis de a posedă armă, se vor găsi cu armă asupra lor în afară de domiciliu (art. 32 din lege).

3. Acei cari neavând permis de a purtă armă, se vor găsi cu armă asupra lor în orice loc (art. 32 din lege).

4. Acei cari vor fi găsiți cu permis care nu mai eră valabil (art. 32, alin. 1 din lege).

5. Acei ce având autorizațiuni de a posedă sau purtă armă, au lăsat ca arma să ajungă în mâna unei persoane ce nu are autorizațiune, sau a unui minor sub 18 ani (art. 33 din lege).

6. Acei cari ar dă altor persoane permisul lor de a purtă sau posedă arme (art. 33, alin. 1 din lege).

7. Societățile prevăzute în art. 13, ale căror arme autorizate să le posedă au fost găsite în afară de localul lor în mâna unor persoane ce nu au autorizațiune, sau a unui minor, sau chiar în mâinile unui membru al societății (art. 33 alin. 2 din lege).

Se va aplică maximul pedepsei prevăzute în lege în următoarele cazuri:

a) Dacă, având sau nu permis, persoana s'a găsit purtând armă la o întrunire publică, în localul de alegeri sau a unei autorități publice (art. 32, alin. 3 din lege);

b) Când cel găsit purtând armă fără permis de a o purtă sau posedă este un fost condamnat pentru delict contra persoanei, săvârșite cu violență, sau pentru violență și rezistență față de autoritate, sau se află sub urmărirea autorităților pentru atari fapte, sau s'a găsit noaptea într'o locuință sau dependințele ei, unde s'a introdus fără voia stăpânului (art. 32, alin. 4 din lege);

c) Când arma găsită asupra persoanei va fi o armă ascunsă, granadă, explozibil sau gaz asfixiant, fără prejudiciul pedepselor mai grele prevăzute de alte legi pentru asemenea cazuri (art. 32, alin. 5 din lege);

d) Dacă acel care, după ce a fost condamnat printr'o hotărâre irevocabilă pentru vreuna din infracțiunile prevăzute de alineatele precedente 1, 2, 3 și 4 și alin. a, b, c, săvârșește din nou o infracțiune prevăzută și pedepsită de lege și menționată în acest regulament (art. 32, alin. 6 din lege).

Art. 53.—Mai sunt supuși pedepselor prevăzute de lege:

1. Acei însărcinați cu eliberarea certificatelor prevăzute de art. 4 și 19, când se va constata că au eliberat certificate nesincere (art. 34 din lege).

2. Comercianții cari nu se vor conforma dispozițiilor de sub cap. IV din lege, sau cari vor prezenta situațiuni inexacte sau false (art. 31 din lege).

3. Cei ce nu vor depune armele în termenul și la depozitul stabilit în cazul prevăzut de art. 37 (art. 22 din lege).

4. Cei ce nu au făcut declarațiunile prevăzute de art. 54 și 58, precum și cei ce nu vor depune armele în cazurile prevăzute în acest regulament.

CAP. VI.

Dispozițiuni transitorii și finale

Art. 54.—Persoanele cari, la data promulgării legii, vor posedă arme, cu sau fără autorizare, sunt obligate ca, în termen de 3 luni dela promulgare, 21 Decembrie 1924 până la 21 Martie 1925, să le declare autorităților locale, și să ceară liberarea de permise întocmite depe formularele prevăzute în acest regulament.

Aceste declarațiuni vor fi făcute: notarilor în comunele rurale, șefilor de poliție în comunele urbane, și comisarilor de circumscripții în orașele cu prefecturi de poliție.

Declarațiunea va cuprinde numărul și felul armelor, precum și justificarea cauzei pentru care voește a le păstră sau utiliză.

Art. 55.—Toate declarațiunile făcute, împreună cu un tablou nominal întocmit de autoritatea care a primit declarațiunile, vor fi trimise prefecturilor de județe sau de poliție, cu observațiuni sumare în dreptul numelui fiecărei persoane din tablou, asupra: numărului și felului armelor, justificarea cauzei pentru care declarantul voiește a le păstră sau utiliză, precum și părerea autorității locale dacă trebuie să i se dea sau să i se reînnoiască autorizarea.

Prefecturile sunt obligate a se pronunța în termen de alte 3 luni asupra tuturor cererilor, adică dela 21 Martie 1925, până la 21 Iunie 1925.

Prefecturile vor putea admite și cererile pentru posedarea

armelor de foc ghintuite și armelor albe de tipul armelor militare, române sau străine, dacă asemenea arme sunt suveniruri de familie, sau au fost primite ca arme de onoare, sau sunt amintiri din războiul la care posesorul a luat parte și sunt păstrate în panoplii.

La expirarea termenului de 3 luni, prefecturile vor comunica deciziunile lor, notarilor, șefilor de poliție și comisarilor circumscripțiilor de poliție, trimițând și permise de a posedă sau purtă arme pentru persoanele cărora li s'a admis cererea.

Notarii, șefii de poliție și ai circumscripției polițienești va alcătui un tablou, care va fi afișat la ușa fiecărei primării, poliții sau circumscripției polițienești. Data afișării se va constata prin proces-verbal.

Art. 57.—Posesorii de arme, în momentul promulgării legii, nemulțumiți de hotărârea prefecturilor, au drept la apel la tribunalul civil, fără timbre, în termen de o lună dela data afișării tabloului, cu obligațiunea însă, ca odată cu apelul, să depună și armele la secțiunea de jandarmi sau la cea polițienească, sub luare de dovadă, în care se va stabili identitatea și starea armelor.

Apelurile cari nu vor fi însoțite de această dovadă vor fi declarate nule.

În apel va fi citată și autoritatea care a dat hotărârea.

Procedura se va face din oficiu și hotărârea tribunalului va fi definitivă.

Ea se va comunica prefectului județului sau de poliție care a pronunțat hotărârea apelată.

În caz de admitere a apelului, arma se va liberă de îndată proprietarului ei, iar prefectura îi va elibera permisul.

Art. 58.—Declarațiunea prevăzută de art. 54 sunt obligate a o face și persoanele cari posedă arme de vânătoare cu sau fără permis.

La aceeași obligațiune sunt supuse și toate asociațiunile sau societățile cu sau fără personalitate juridică, societățile de tir, precum și cele de pază.

Art. 59.—Acei cari nu au făcut apel, sau al căror apel a fost declarat nul pentru motivul arătat la art. 57, sunt datori a predă armele la autoritățile citate în acel articol, termen de 15 zile dela respingerea apelului, sau a expirării termenului de apel.

Secțiunile de jandarmi și cele de poliție vor înaintă prefecturilor respective aceste arme, împreună cu un proces-verbal la care se va alătură și un tablou de ele.

Proprietarii lor sunt în drept a le vinde, sub controlul prefecturii, comercianților de arme sau celor ce posedă permis.

Art. 60.—Armele confiscate în baza legii vor fi înaintate depozitului de munițiuni al corpului de armată respectiv. De asemenea vor fi înaintate depozitului de munițiuni și armele confiscate în baza dispozițiilor codului penal.

Ministerul de Război nu va putea vinde în nici un caz aceste arme la particulari, ci le va vinde la licitațiune numai comercianților de arme.

Art. 61.—Acei cari vor fi făcut cunoscut autorităților existența vreunui depozit ascuns de arme, sau cari vor fi denunțat persoanele ce posedă sau poartă armă fără autorizațiunea respectivă, vor avea dreptul la 1/3 din prețul rezultat prin vânzarea la licitație a armelor confiscate în urma denunțului ce l-au făcut.

Art. 62.—Muzeele publice nu sunt supuse declarațiunilor prevăzute de art. 54.

Art. 63.—Toate permisele date în baza art. 55 și următorii se vor trece în registrele generale de permise prevăzute de art. 7 și 22.

Art. 64.—Tipărirea formularelor alăturate la regulament, afară de formularul model No. 9, cade în sarcina Ministerului de Interne, care le va distribuî la timp și la cererea autorităților administrative.

Art. 65.—În termen de 6 luni dela promulgarea legii, 21 Decembrie 1924—21 Iunie 1925, prefectii de județe și de poliție vor înaintă comandamentului garnizoanei orașului

de reședință și direcțiunii siguranței generale a Statului următoarele tablouri:

a) De numărul persoanelor cari au fost autorizate a posedă arme;

b) De numărul persoanelor cari au obținut permis de a purta arme;

c) De felul și numărul armelor ce au fost declarate;

d) De felul și numărul armelor ce au fost depuse.

Aceste tablouri vor fi alcătuite depe registrele prefecturilor și tablourile autorităților locale.

La sfârșitul fiecărui an, direcțiunea poliției și siguranței generale a Statului va totaliza toate datele de mai sus.

Art. 66.—In teritoriile supuse regimului stării de asediu aplicarea dispozițiilor legii se va face de comandamentele militare.

Ministru de război,
General de divizie,
George Mărdărescu

Ministru de justiție,
G. G. Mărzescu

◇ ◇

FERDINAND I,

Pren grația lui Dumnezeu și voința Națională, Rege al României,

La toți de față și viitori sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat la departamentul justiției,

In virtutea art. 88 din Constituțiune,

Am decretat și decretăm:

Art I. Se aprobă de noi Regulamentul de mai jos pentru punerea în aplicare a dispozițiilor legii privitoare la reglementarea portului și vânzării armelor.

Art. II. Ministrul Nostru secretar de Stat la departamentul justiției este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestui decret.

Dat în București, la 13 Ianuarie 1925.

FERDINAND

Ministru de război,
General de divizie
George Mărdărescu

Ministrul justiției,
G. G. Mărzescu

COMUNICARI

Pentru D-l Director General al C. F. R.

Primum la redacție următoarea scrisoare:

Domnule Director,

Am fost vizitat de câți-va prieteni la o vânatoare în județul Dolj. Inapoiindu-mă în București, am dat la bagaje rezultatul vânatoarei mele: 5 iepuri, pe cari ca să fie în mod decent împachetați, i-am băgat într'un sac (cumpărat cu 50 lei). Care nu mi-a fost mirarea când am fost taxat să plătesc pentru 25 kgr. dela Craiova la București 118 lei! (Recepisa gărei Craiova No. 107 din 4/1/925), ceea ce se pare că este dublu de cât taxa de bagaje, fiind considerat ca pachet de marfă. Imi aduc aminte că înainte de război tendința era să se facă toate înlesnirile posibile pentru transportul alimentelor ușor alterabile, ca laptele, ouăle, brânzeturi, zarzavaturi. Vânatul trimes fără ambalaj chiar se bucura de oarecare favoare; și Doamne, pe aceea vreme nu se plângea nimeni de viață scumpă! Dar să prohibezi transportul vânatului în trenul care-l aduce acasă pe vânător, căci a-l trata ca marfă de mare iuteală este o adevărată prohibițiune, socotesc că nu este de loc în interesul transporturilor pe căile ferate. Căci să-l lași cu trenul de marfă, cine stă pentru câți-va iepuri să facă toate demersurile și toate alergăturile la depunere la magazie, la ridicare, câte cheltuieli nu implica toate formalitățile acestea?! Și atunci? Il iei cu tine în vagon cu rizic să umpli de sânge canapelele vagoanelor și paltoanele călătorilor și să ai tot soiul de discuțiuni cu personalul de tren, discuțiuni din care ieși trium-

fător, după temperament, cu o injură bine plasată sau cu un bașciș bine aplicat sau cu amândouă. Nu ar fi mai bine ca Direcțiunea căilor ferate să reflecteze asupra tarifelor și în loc să prohibească asemenea transporturi să le încurajeze, făcând, dacă nu un tarif de favoare pentru vânători, cel puțin asimilându-le cu bagajele ordinare? Și această favoare în vederea ieftinirii traiului nu ar trebui înținsă și asupra alimentelor pe cari particularii în cantități mici le aduc în orașe de câte ori se deplasează la sate, unde viața este mai ușoară? Tarifele de călători sunt destul de urcate pentru ca să se mai întâmple ceea ce se practica imediat după război, când călătoreai toată țara pentru ca să aduci în București 20 de ouă și o găină tăiată, și negustoria aceasta ambulată nu mai rentează, pentru ca să o faci ori cine. Dar când ai ocazia să te înapoiezi acasă, să nu poți aduce cu tine cu ce să-ți mai indulcești traiul, fiind că nu poți să plătești transportul mai mult de cât face marfa ce ai cumpăra-o în piață și când acea marfă este de câteva kilograme, cred că prea este exagerat. Vă rog, Domnule Director, în interesul general, dacă credeți că este util, să aduceți acest fapt la cunoștința D-lui Director General al Căilor Ferate, și poate dacă într'adevăr D sa este un om, pe care-l doare inima pentru binele public, să stea să se gândească o clipă, și convingându-se că am dreptate, să ia măsurile necesare.

Mulțumindu-vă de atențiunea ce mi-ați dat, citind aceste rânduri, vă rog să primiți încredințarea stimei mele.

București, 8 Ianuarie 1925.

I. Vasilescu

◇ ◇

ROMÂNIA

NOTARIATUL CERCUAL SUIUG,
JUD. BIHOR, PLASA MARGHITA

No. 907/1924.

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunelor Suiug, Ghida, Dijer, Iteu și Cohani, se dă în arendă, prin licitație publică, pe timp de 10 ani.

Licitația se va ține la 15 Ianuarie 1925, pentru Suiug la 8 ore, Ghida la 9¹/₂ ore, Dijer la 11 ore, Iteu la 2 ore p. m. și Cohani la 4 ore p. m., în biroul notariatului Suiug.

Numai acei pot licita, cari întrunesc condițiunile art. 13 din legea vânatoarei.

Suiug, la 16 Decembrie 1924.

PRIMAR,

(Stampila)

(ss) *Indescifrabil.*

◇ ◇

CORRESPONDENȚE

◇ EMIL BUȘIȚIA ȘI CHERESTEȘ PETRU DIN CHENCHIS. Am primit suma de lei 450 ce reprezintă cotizația și abonamentul D-v. pe 1925.

◇ IACOB IACOB DIN GURGHIU. Am primit lei 214 abonamentul pe 1925, precum și restul de lei 14 la abonamentul pe 1924.

◇ IOAN S. HALMAGIANU DIN TIMIȘOARA. Vă confirmăm primirea sumei de lei 250, taxa de înscriere a D-vs. ca membru activ, cotizația și abonamentul dela Ianuarie până la 1 Iulie 1925.

◇ EUGEN COVACEVICIU DIN CLUJ. Am primit un acout de lei 100 la abonamentul revistei pe 1925. Rugăm a ne trimite și restul de 100 lei împreună cu 40 lei taxa de înscriere a D-vs. ca membru aderent în Uniune.

◇ MITICĂ VETRA, B-DUL PAKE 10 LOCO. Am primit prin D-nu. G. Scrioșteanu suma de lei 350, taxa de înscriere ca membru activ, cotizația și abonamentul la revista pe anul 1925, pentru care vă mulțumim.

◇ NICOLAE BUCUR PRIP-CONSTANȚA. Vă confirm primirea sumei de lei 250 abonamentul D-vs. pe 1924 și 1925.

◇ AUREL ANTONOVICI BUCOVINA. Am primit plata abonamentului D-vs. pe 1925.

◇ NICOLAE GRIDAN DIN BERIU. Am primit taxa de înscriere ca membru aderent și restul abonamentului pe 1925.

◇ GRIGORESCU D. D. ȘEFUL SIGURANȚEI TG-SECUESC. Vă confirm primirea sumei de lei 150 ce reprezintă plata abonamentului D-vs. pe 1923 și 1924.

Această corespondență s'a încheiat la 22 Ianuarie 1925.

◇ ◇

**Societatea Anonimă de Cimenturi
din Europa Orientală
(CIMENT-PORTLAND)**

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

**SOCIETATEA DE CIMENT
IOAN G. CANTACUZINO
SOCIETATE ANONIMA
BRAILA**

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale
livrează ciment de calitate superioară

indeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică:

**Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și
Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic**

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

■ ■ ■

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

■ ■ ■

**DIRECTIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALA
La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226**

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

■ ■ ■

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

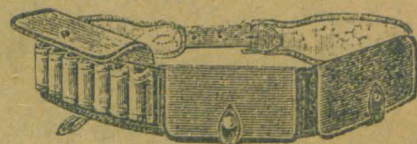
Atelierul de Curelărie M. Soglu @ S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucsacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice.

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
— cu mâna și din cel mai fin material. —**

Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânatoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânatoare, de tir și de apărare
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL.: ARMURARIA ENGLEZA

Vânzări

Vând Bayard 12 și Drilling 16

foarte puțin întrebuintate,
ambele cu ZECE MII LEI predabile.

— CONSTANȚA —

Doctor Mardare Mangalia.

Const. Boicekofschy

— DENTIST —

Strada Italiană No. 11.

Execută lucrări în aur și cauciuc după metodele cele
mai moderne cu prețurile cele mai moderate. Pentru
D-nii membri din Uniune și abonați Revistei Vânătorilor
reducere de 20%.

— Consultațiuni: 8-12 a. m. și 3-6 p. m. —

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

*ABONAMENTUL ANUAL: pentru membrii 200 lei
pentru societățile afiliate 400 „*

ANUNȚURI COMERCIALE 1 pagină 5.000 Lei anual
 1/2 „ 3.000 „ „
 1/4 „ 1.750 „ „
 1/8 „ 1.000 „ „

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR“ ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista Vânătorilor“ este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din totată țara, care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor“. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

D-sale

Domnului *Măiso*

Dăscălescu

Str. Liceului N. 25

Bacău

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 30 LEI

Ramburs Lei

Reprezentând :

Abonamentul Dv. pe 1925 Lei 200.

Restanțele din trecut:

Lei

Total Lei

pentru care vă mulțumim.